Nr. 11

17 maart 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

HUISWERK
SJORS

REKENEN

Lorre spreekt een woordje mee

Wetenswaardigheden over papegaaien

Verscheidene lezers hebben ons gevraagd of we iets wilden vertellen over papegaaien. Dat doen we graag. Als we het over deze vogels hebben, moeten we onderscheid maken tussen de grotere soorten — bijvoorbeeld de ara's — de dwergpapegaaien en al de andere vogels die tot de familie van de papegaaien behoren, zoals de parkieten. De grootste papegaaien, ara's, ararana's of arauna's genoemd, stammen uit de vochtige bossen van Centraal-Amerika. Hun vaderland is Panama, Honduras, Guatemala enzovoort. De eerste blanke die ze daar aantrof was Columbus. Hij was verbaasd over de grootte van deze vogels (ara's kunnen van kop tot staartpunt gemeten wel een meter lang worden) en over hun felle kleuren. Toen hij terug was in Europa bracht hij er verslag over uit. Latere zeevaarders en ontdekkingsreizigers vingen papegaaien en gaven ze ten geschenke aan Europese vorsten en koningen. Toen er meer landen ontdekt werden en de handel met de tropische streken begon te bloeien, brachten de schepen papegaaien mee naar Europa, waar ze als huisdier in trek kwamen. Toch was het houden van deze dieren heus geen nieuwtje. De oude Romeinen hadden ze ook al en in Egypte kwamen ze voor aan het hof van de farao en in de paleizen van rijke burgers.

Papegaaien worden weleens „apen met vleugels" genoemd en daar zit iets in. Wie een papegaai heeft, merkt al gauw dat hij net als een aap de gewoonte heeft allerlei dingen na te doen en na te zeggen. Bovendien is hij met zijn kromme bovensnavel en zijn poten een handige klimmer, die alle hindernissen met gemak neemt. Zijn snavel bestaat uit twee helften. Het scherp gekromde bovengedeelte, waarmee de vogel de hardste noot zonder moeite kraakt, gebruikt hij ook bij het klimmen en als verdedigingswapen tegen zijn vijanden. De onderste helft van de snavel is een soort bakje, waarin hij het voedsel opvangt om het verder te transporteren. De poten van een papegaai zijn erg handige instrumenten, die op de eerste plaats weer gebruikt worden om te klimmen, maar ook om voedsel naar zich toe te halen en naar de bek te brengen. Elke poot heeft twee tenen die naar voren staan en twee tenen die naar achteren staan.

Papegaaien komen in het oerwoud in troepen voor; ze leven bijna nooit alleen of met zijn tweeën. Overdag huizen ze in de takken van de woudreuzen en houden zich tamelijk rustig, maar bij zonsopgang en zonsondergang vliegen ze van boom tot boom en maken een hels kabaal. Ze leven hoofdzakelijk van vruchten, iets dat verandert als ze in gevangenschap zijn; dan eten ze praktisch alles wat hun wordt voorgezet.

Een andere eigenschap van papegaaien is dat één en hetzelfde paartje tot de dood toe bij elkaar blijft. De twee vogels bouwen een klein nest in een tak van een boom of ook wel op een beschutte rotsrichel. Enkele malen per jaar legt het vrouwtje daarin twee tot zes ronde eieren, die zij in ongeveer vijfentwintig dagen uitbroedt. Twintig dagen na hun geboorte hebben de jonge dieren al een beetje dons en twee maanden later verschijnt het echte verenpak, dat op de leeftijd van zes maanden de bekende felle kleuren heeft aangenomen. Na een tot anderhalf jaar zijn de jongen volwassen. Als de grotere papegaaiesoorten zich in gevangenschap bevinden, broeden zij, op een enkele uitzondering na, niet; de kleinere soorten doen dit wel. Papegaaien kunnen zeer oud worden. Een leeftijd van tachtig tot negentig jaar komt vrij veel voor.

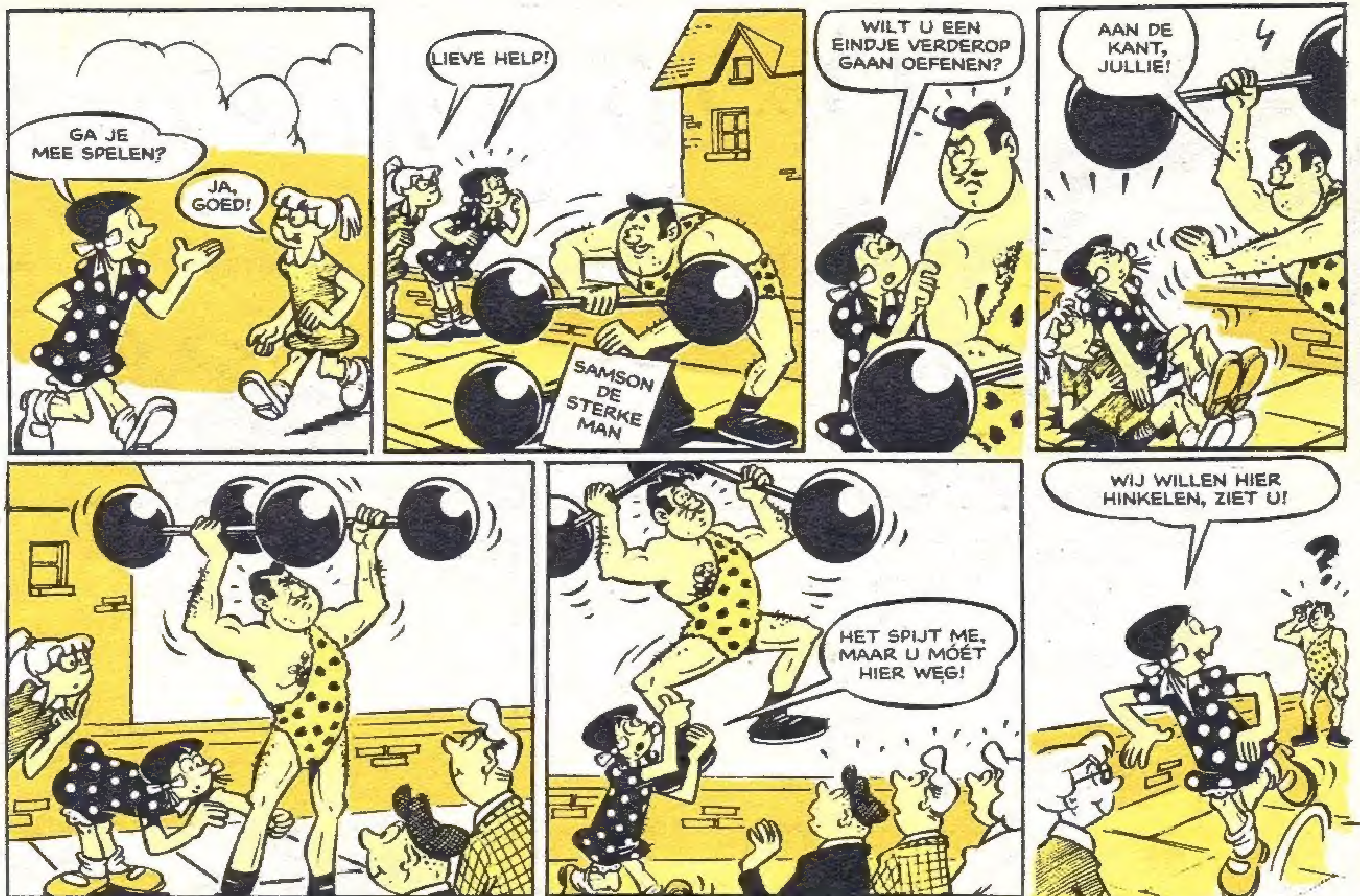
In de tropische landen komen ongeveer tweehonderdtachtig soorten papegaaien voor en de gehele papegaaienfamilie omvat plusminus zeshonderd soorten vogels. Een paar van de bekendste (grotere) soorten zijn de ara's uit Centraal-Amerika, de witte (gekuifde) kaketoes van de Molukken, de grijs-grauwe papegaaien uit Senegal en Kongo en de heldergroene soorten uit Zuid-Amerika.

De meest bekende eigenschap van papegaaien is wel het praten. Nu moeten we dit niet al te letterlijk nemen, want echt gedachten vormen en die tot uitdrukking brengen kan een papegaai natuurlijk evenmin als welk ander dier. Het praten van papegaaien wordt door de meeste geleerden dan ook beschouwd als een afdraaien van eerder gehoorde woorden en klanken op de manier van een bandrecorder. Het gevolg kan zijn dat het dier te pas en te onpas met een „onthouden" woord komt aandragen. Dat er ook bollebozen bestaan onder de praatgrage lorres bewijzen verscheidene dieren die het tot hele zinnen brengen.

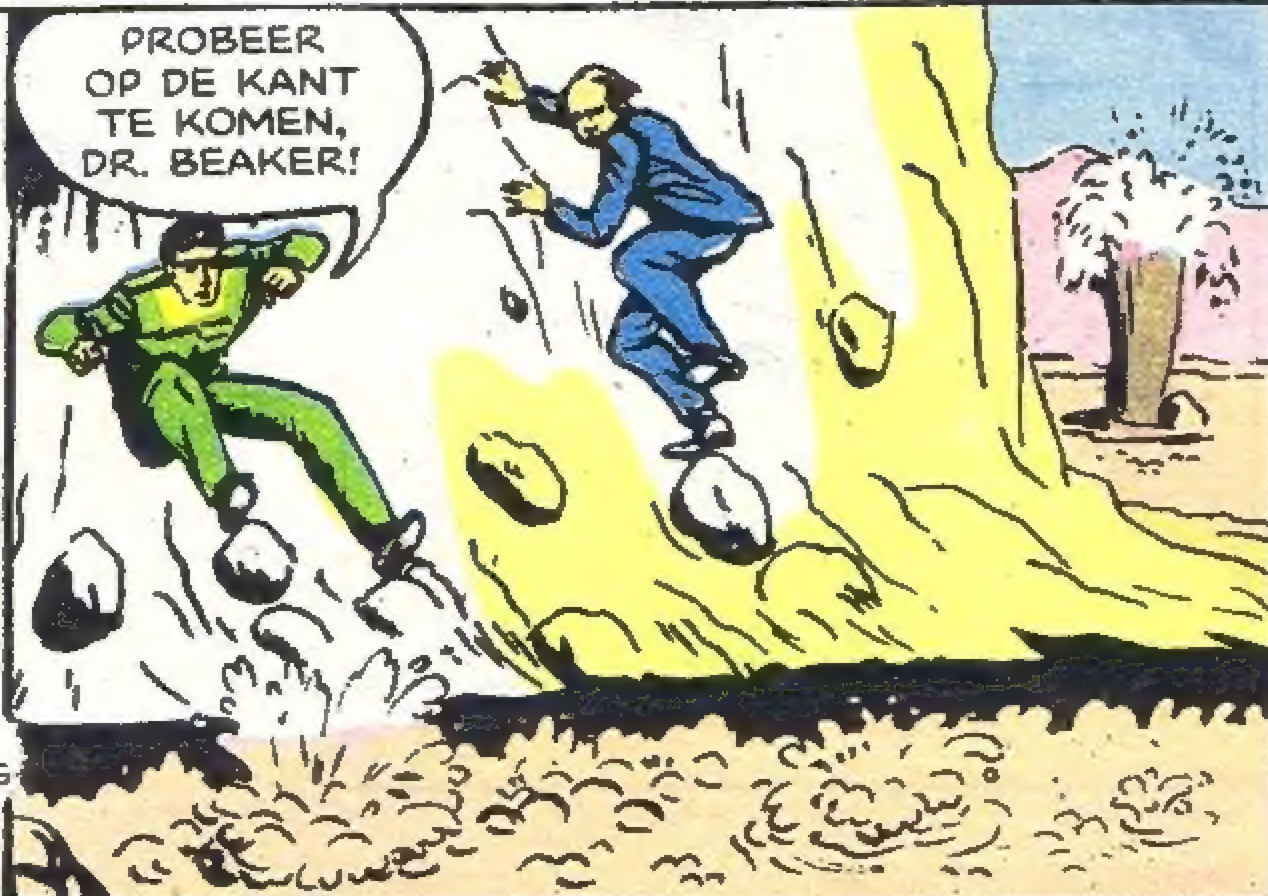
Papegaaien zien we tegenwoordig niet veel als huisdier en dat heeft een oorzaak. Lang geleden heeft men namelijk ontdekt dat een lid van de papegaaienfamilie drager en overbrenger kan zijn van een ernstige ziekte: de zogenaamde papegaaieziekte. Door deze ziekte kunnen alle vogels van de papegaaienfamilie worden aangetast, maar bovendien een heleboel andere vogels en ook katten, muizen en konijnen. De papegaaieziekte kan zelfs op mensen overslaan en soms de dood ten gevolge hebben. Door strenge wetten bij de in- en uitvoer van en de handel in papegaaien probeert men deze ziekte te voorkomen en sinds 1930 is er in Europa dan ook geen epidemie meer geweest. Natuurlijk blijft de overheid steeds op haar hoede. Wie een papegaai wil aanschaffen, kan zich het best tot de erkende dierenhandel wenden om er zeker van te zijn dat hij een gezond dier krijgt.

Aan een papegaai als huisdier is veel plezier te beleven. Als men zorgt voor een goede kooi (niet van hout, want dat heeft lorre in een ommezien weggeknaagd) in een droge atmosfeer, dan zal hij zich best vermaken. En met een beetje inspanning en geduld van zijn baas zal lorre dan waarschijnlijk binnen korte tijd ook een woordje mee gaan spreken.

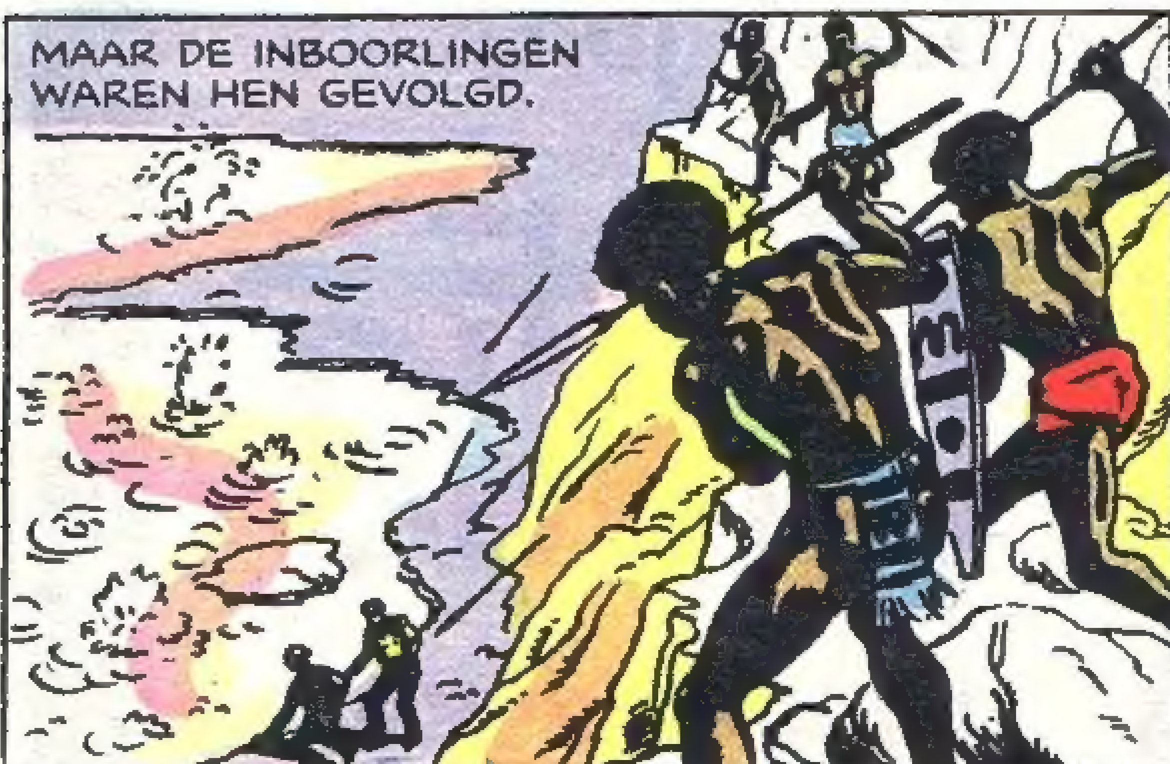
Sterke Stans

De vliegende auto
HIJ VLIEGT...
HIJ RIJDT...
HIJ VAART...

DE SPION, ZARIN EN GELLER HADDEN EEN GEHEIM VLIEGTUIG GESTOLEN, DAT LATER NEERSTORTTE. DE VLIEGENDE AUTO, DIE HEN ACHTERVOLGDE, WAS EVENEENS NEERGESTORT. MIKE MERCURY EN DR. BEAKER WAREN DOOR INBOORLINGEN GEVANGENGENOMEN, MAAR ONTSNAPTEN. OP HUN VLUCHT STORTTEN ZIJ VAN EEN HELLING BOVEN EEN MODDERMEER.
PROBEER OP DE KANT TE KOMEN, DR. BEAKER!

VLAK BOVEN DE KOKENDE MASSA KWAMEN ZIJ TERECHT.
DAT WAS OP HET NIPPERTJE!

MAAR DE INBOORLINGEN WAREN HEN GEVOLGD.

KOM HIER, DR. BEAKER, ANDERS WORDT U GERAAKT!
JA, MAAR DEZE MODDERMEREN INTERESSEREN ME ERG!

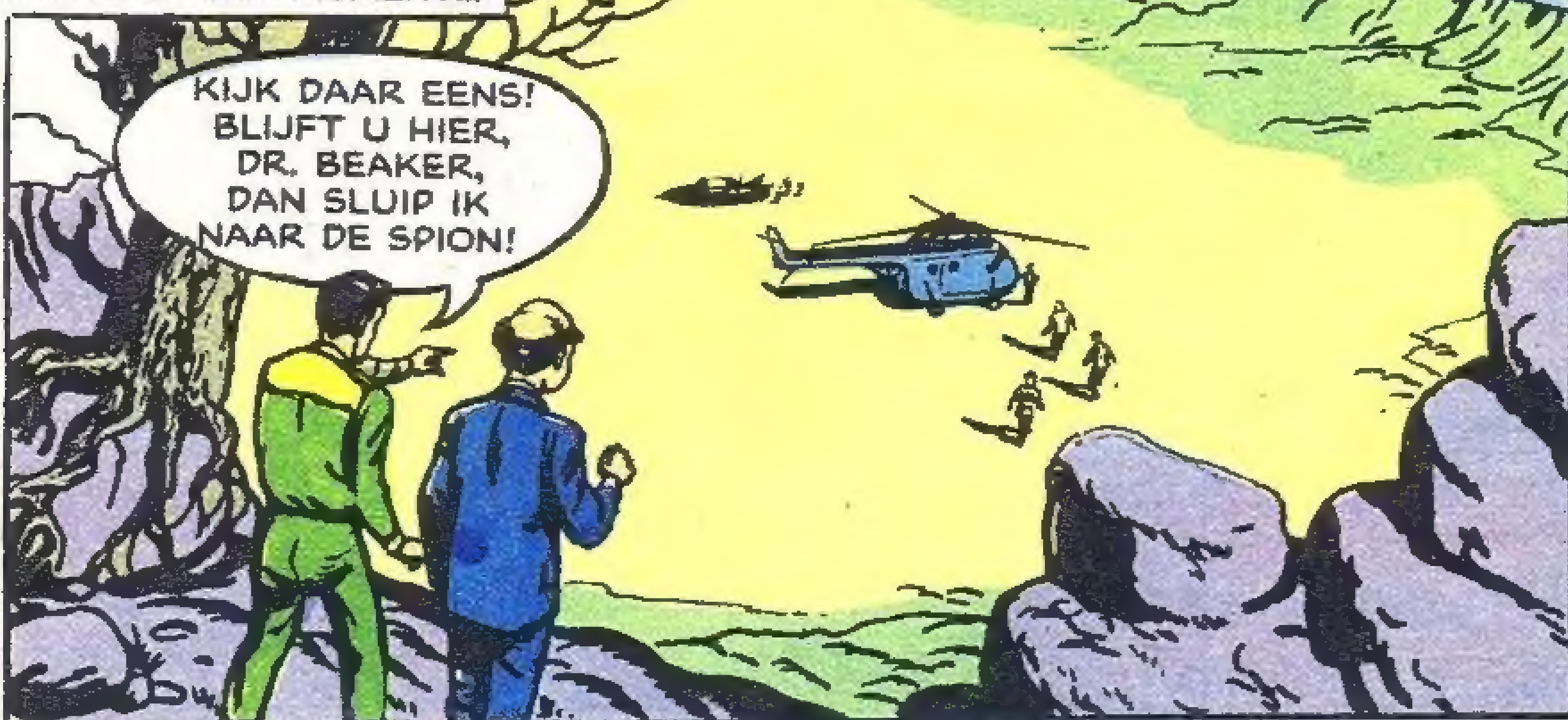

DAT HAD ONS OOK KUNNEN OVERKOMEN!

NA ENIGE TIJD VERDWENEN DE INBOORLINGEN WEER.
WE GAAN TERUG NAAR DE AUTO, DR. BEAKER!

IN DE WOESTIJN WAS PROFESSOR POPKISS BEZIG DE AUTO VAN NIEUWE BRANDSTOF TE VOORZIEN.
WE KUNNEN DE BESCHADIGDE VLEUGEL HIER NIET REPAREREN, MAAR MISSCHIEN KAN DE AUTO NAAR DE FABRIEK IN KARMARA RIJDEN.

DE SPION, ZARIN EN GELLER LAGEN OP DE LOER.
WE NEMEN DE HELIKOPTER EN GAAN ERMEE VANDOOR!

GAAN JULLIE MAAR VAST NAAR BINNEN! IK NEEM DE PILOOT VOOR MIJN REKENING!
HIJ HEEFT NOG NIETS IN DE GATEN!

MAAR OP DAT MOMENT...
KIJK DAAR EENS! BLIJFT U HIER, DR. BEAKER, DAN SLUIP IK NAAR DE SPION!

MAAR DE SPION HOORDE MIKE AANKOMEN...
HANDEN OMHOOG EN VLUG EEN BEETJE!

JULLIE ZIEN MAAR HOE JE HIER WEGKOMT! WIJ GAAN ER VANDOOR!

VERTEL EENS PRECIES WAT ER GEBEURD IS, MIKE!

LATER, PROFESSOR! WE MOETEN NU EERST ACHTER DIE LUI AAN!
IK BEN BANG DAT WE NIET MET DE AUTO KUNNEN VLIEGEN, MIKE!

STAP IN, PROFESSOR! IK GA HET IN ELK GEVAL PROBEREN!

MIKE WENDDE AL ZIJN VAARDIGHEID AAN EN DAAR SCHOOT DE AUTO OMHOOG.
MAAR DOOR DE KAPOTTE VLEUGEL KON HIJ GEEN GROTE SNELHEID ONTWIKKELEN.

De gehoornde hagedis

PROFESSOR AINSWORTH NAM IN DE VAKANTIE ZIJN DOCHTER CLAIRE EN HAAR VRIENDIN JOY MEE OP EEN ONDERZOEKINGSTOCHT NAAR HET AMAZONEGEBIED. HIJ VERONDERSTELDE DAT DAAR, IN DE ZOGENAAMDE TEMPEL VAN DE DAGERAAD, NOG EEN EXEMPLAAR IN LEVEN WAS VAN DE FAMILIE VAN DE GEHOORNDE HAGEDIS, EEN SOORT, DIE AL DRIE MILJOEN JAAR GELEDEN UITGESTORVEN WAS. TOT NU TOE WAS DE REIS VOORSPOEDIG VERLOPEN EN WELDRA ZOUDEN ZE DE TEMPEL BEREIKEN.

OP DAT MOMENT HOORDEN ZE IETS. ZE DRAAIDEN ZICH OM EN KEKEN VERBAASD NAAR DE GESTALTE DIE VOOR HEN STOND.
WIE... WIE BENT U?
DUS U BENT GEKOMEN, ZOALS IK VERWACHTTE!

DE PROFESSOR EN DE MEISJES BEGREPEN NIET WAT DE JONGEMAN BEDOELDE.
AL BENT U MIJN VIJANDEN, TOCH KAN IK U NIET ONBESCHERMD LATEN IN DIT WEER. IK ZAL DE STEEN WEGROLLEN.

DE JONGEMAN GING NAAR DE STEEN EN GREEP HEM STEVIG BEET.
IK GELOOF NIET DAT HEM DAT ZAL LUKKEN!

MAAR NAUWELIJKS HAD DE PROFESSOR DIT GEZEGD OF...
HET IS GELUKT! DE GROT IS OPEN!
WAT IS HIJ STERK!
VLUG NAAR BINNEN! HET GAAT REGENEN!

TERWIJL DE REGEN BEGON NEER TE STROMEN, GINGEN ZE SNEL NAAR BINNEN EN TOEN ZE EVEN LATER OMKEKEN, WAS DE VREEMDELING VERDWENEN.
HIJ IS WEGGEGAAN ZONDER DAT WE HEM BEDANKT HEBBEN!
WIE ZOU HIJ ZIJN?
MISSCHIEN IS HIJ DE ZOON VAN EEN OPPERHOOFD, AL ZIET HIJ DAAR HELEMAAL NIET NAAR UIT.

JOY VROEG ZICH AF HOE DEZE STERKE JONGEMAN BIJ HEN WAS GEKOMEN EN WAAROM HIJ HEN ALS ZIJN VIJANDEN BESCHOUWDE. MAAR ZE WIST OP DIE VRAGEN GEEN ANTWOORD. TOEN HET NOODWEER VOORBIJ WAS, GINGEN ZE NAAR HET WATERVLIEGTUIG TERUG.

DE PROFESSOR STELDE EEN ONDERZOEK IN EN KEEK DE MEISJES DAARNA ERNSTIG AAN.
IK VREES DAT IK SLECHT NIEUWS HEB! IK KAN HET TOESTEL NIET REPAREREN EN DE RADIO IS KAPOT!
BEDOELT U DAT WE DOOR DE WILDERNIS TERUG MOETEN LOPEN?

DE PROFESSOR HAALDE EEN KAART TE VOORSCHIJN.
NEE, IK DENK DAT WE BETER VERDER KUNNEN GAAN NAAR DE TEMPEL. MISSCHIEN KUNNEN WE MET EEN VLOT OVER DE RIVIER VAREN.
EEN VLOT! DAT IS EEN IDEE! ER IS HIER HOUT GENOEG!
EN MISSCHIEN KUNNEN WE DE GLIJDERS VAN HET VLIEGTUIG GEBRUIKEN!

HET ZAL GEEN MAKKELIJKE REIS ZIJN, MAAR ALS WE DE TEMPEL KUNNEN BEREIKEN, KRIJGEN WE MISSCHIEN HULP.
WE GAAN MORGENOCHTEND DIRECT EEN VLOT BOUWEN!

ZE HADDEN ENIGE DAGEN NODIG OM EEN VLOT TE MAKEN. 'S NACHTS SLIEP DE PROFESSOR IN DE GROT EN DE MEISJES BIVAKKEERDEN IN HET VLIEGTUIG. TERWIJL DE PROFESSOR DAAGS NA DE LANDING DE GLIJDERS DEMONTEERDE, MAAKTEN JOY EN CLAIRE EEN MAALTIJD KLAAR.
DAT GELOOF IK OOK. IK WOU DAT WE DIE JONGEN NOG EENS ZAGEN. WAAROM ZEI HIJ DAT HIJ ONS VERWACHT HAD? HOE WIST HIJ DAT WE KWAMEN?
VADER MAAKT ZICH NOGAL ZORGEN, MAAR IK VIND HET EEN OPWINDEND AVONTUUR! MET EEN VLOT EN VOLDOENDE PROVIAND KAN ONS WEINIG GEBEUREN!

TOEN ZE EVEN LATER DE PROFESSOR GINGEN ROEPEN, TROK CLAIRE JOY OPEENS AAN HAAR MOUW.
KIJK EENS NAAR DIE BLADEREN! HET LIJKT WEL OF ZE LOPEN!!

DE BLADEREN KWAMEN RECHT OP HET KAMPVUUR AANWANDELEN...
HET ZIJN MIEREN! ZE DRAGEN BLADEREN DIE WEL ZESMAAL ZO GROOT ZIJN ALS ZIJZELF!

TERWIJL ZE TOEKEKEN, KWAM ER IEMAND OP HEN AF RENNEN.
DE GEHEIMZINNIGE JONGEN!
VLUG, JULLIE ZIJN IN GEVAAR! DE MIEREN VERNIETIGEN ALLES OP HUN WEG!

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, die bij het Canadese Fort Saint John woont, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Bij hun aankomst op het vliegveld van Fort Saint John hebben de jongens ontdekt dat dr. Steele een revolver bij zich draagt. Tagish Charley vertelt dat er pas geleden ingebroken is in het huis van professor Crowell. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Een paar dagen later worden de auto's onderweg beschoten door een vliegtuig.*

Zoals ik al eens meer gezegd heb," zei Jerry, „ik ben erg blij dat Charley bij ons is."

De Indiaan wendde zijn blik in de richting van de vrachtauto, waar de honden een geweldig kabaal maakten. „Ik ga eens kijken wat die daar uitvoeren," zei hij.

Lou Mayer huiverde en zei: „En dan te bedenken dat ik onderwijzer had kunnen zijn in een mooi, gezellig lokaal van de een of andere rustige school in het warme zuiden in plaats van het hier in het gebied van de Yukon aan de stok te krijgen met boeven. . ." Hij pauzeerde even en keek toen dr. Steele verontschuldigend aan. „Het spijt me, meneer. Dat laatste had ik niet moeten zeggen, maar het was eruit voor ik er erg in had."

„Geeft niet, Lou," zei dr. Steele. „Ik denk dat de jongens onderhand toch al wel vermoeden met welk doel we hierheen getrokken zijn." Hij wist welke vraag Sandy op de lippen brandde en zei haastig: „Maar op dit ogenblik kunnen we hun toch niets naders vertellen." Toen Lou en de professor weer in de bestelwagen stapten, zei dr. Steele zachtjes tegen zijn zoon: „In elk geval heeft deze gebeurtenis aangetoond dat Charley volledig aan onze kant staat."

„Ja," zei Sandy. „Tot straks, vader." Hij liep met Jerry terug naar de vrachtwagen.

HOOFDSTUK VII

De grote race

's Avonds laat reden ze Whitehorse binnen. De jongens waren verbaasd in deze onherbergzame streek een vrij moderne stad te vinden met geplaveide straten, rijen winkels en goede verlichting. Toen ze door de hoofdstraat kwamen, die ter gelegenheid van het kerstfeest versierd was met slingers, gekleurd licht en hulst, schudde Jerry zijn hoofd en zei: „Tjonge, het heeft hier veel weg van Valley View."

„Ja," antwoordde Sandy. „Kijk eens: daar is zelfs een kegelbaan en overal zie je neonlicht."

Toen ze een poosje later in de eetzaal van hun hotel de maaltijd gebruikten, vertelde dr. Steele hun iets over de oorsprong van de stad. „Whitehorse is ontstaan in de tijd van de goudkoorts, toen duizenden en duizenden over de bergen naar Alaska trokken om er een fortuin te vinden. Whitehorse was toen een soort springplank, een punt vanwaaruit zij hun tochten ondernamen. Sommigen vonden weleens een beetje goud, maar de meesten alleen maar armoede en ontgoocheling. Je kunt nu eenmaal niet gemakkelijk in heel korte tijd rijk worden."

„U zult wel gelijk hebben, dr. Steele," zei Jerry. „Maar toch had ik een stille hoop dat Sandy en ik, als we met de slee naar het noorden trokken, ergens goud

zouden vinden. Die kok van de wegwerkers heeft me zelfs nog een beetje aangemoedigd."

Professor Crowell begon te lachen. „Als ik jullie was, zou ik eerst maar eens kijken of je bestand bent tegen de vermoeienis en uitputting, die de race naar Skagway zeker met zich zal meebrengen."

„Wanneer begint die race eigenlijk?" vroeg Jerry.

„Overmorgen."

Charley nam nog een broodje, werkte het in één hap naar binnen en zei: „Morgen gaan we de honden trainen. Dan krijgen ze niet veel meer te eten."

Sandy keek bedenkelijk. „Je laat ze toch niet uithongeren voor de wedstrijd? Dan hebben ze straks geen weerstand."

„Ze verhongeren niet zo gauw," zei Charley. „Eskimohonden kunnen ongeveer een week zonder voedsel. En als ze een beetje honger hebben, lopen ze juist harder."

„Wat gaan u, Lou Mayer en professor Crowell de rest van de week doen?" vroeg Sandy aan zijn vader, toen ze van tafel opstonden.

Dr. Steele dacht even na voor hij antwoordde: „Nou, ik denk dat we morgen naar Fairbanks vliegen en een bezoek brengen aan de universiteit van Alaska. Een van de professoren is een oude vriend van me. Hopelijk kunnen we een paar van de oude fossielen bezichtigen, die ze onlangs hebben opgegraven. Ik heb gehoord dat ze een paar heel mooie hebben."

„Ik wou dat we mee konden," zei Sandy. „Het lijkt me erg interessant. Hoelang blijft u in Fairbanks?"

„Niet langer dan een dag," zei dr. Steele. „We willen in elk geval op tijd in Skagway zijn om jullie daar door de finish te zien komen."

„Als eersten natuurlijk," zei Jerry zelfverzekerd.

„Dát zou een feest zijn," zei professor Crowell.

„Ik stel voor dat we nu allemaal naar onze kamer gaan en eens goed slapen," zei dr. Steele. „We hebben een lange en vermoeiende dag achter de rug."

„Dat lijkt me een prima idee," antwoordde Lou Mayer. „Ik smacht er gewoon naar mijn vermoeide body weer eens op een echt bed met een zachte matras te kunnen uitstrekken."

„Gaan jullie maar vast," zei professor Crowell. „Ik moet nog even naar het politiebureau om over dat geval met dat vliegtuig te praten."

„Denk je dat je daar verstandig aan doet?" vroeg dr. Steele.

„De commissaris is een betrouwbaar iemand," zei de professor. „Je kunt ervan op aan dat hij geen praatjes rondstrooit. Misschien heeft hij bericht gehad over een klein vliegtuigje dat ergens een noodlanding heeft gemaakt. Ik geloof namelijk niet dat die lui nog ver gekomen zijn toen hun machine dat rookspoor achterliet. Als ze hier in de omgeving naar beneden gekomen zijn, kan de politie ze misschien te pakken krijgen."

Dr. Steele knikte. „Ja, dat is misschien mogelijk. Zal ik met je meegaan?"

„Nee, dat hoeft niet," antwoordde de professor. „Ik neem Charley mee."

Toen de jongens een bad genomen hadden en hun pyjama hadden aangetrokken, lagen ze nog een tijdje wakker in het donker van de kleine hotelkamer die ze samen deelden en bespraken de gebeurtenissen van die dag.

„Wat denk jij van het hele geval?" vroeg Jerry. „We weten nu dat bepaalde lui het op de professor gemunt hebben. Maar waarom? Hij is toch geen atoomgeleerde of zo iets. Wat zouden ze willen van een eenvoudige professor in de geologie?"

„Ik weet het ook niet," zei Sandy zorgelijk. „Maar het heeft zeker iets te maken met de reden van onze expeditie naar Alaska. Je snapt wel dat mijn vader en de professor deze reis niet alleen ondernomen hebben om fossielen te be-

's Avonds laat reden ze Whitehorse binnen.

kijken en bodemmonsters te nemen. Het enige dat we kunnen doen is afwachten en goed uit onze ogen kijken."

„Brr," zei Jerry, „het lijkt wel of je door een spookhuis wandelt. Je weet niet wat er zal gebeuren. Maar wat het ook is, het is vast niet prettig." Hij gooide de dekens terug en stapte uit bed.

„Hee, waar ga jij naar toe?" vroeg Sandy.

Jerry liep op zijn blote voeten door de kamer. „Ik kijk alleen maar even of de deur op slot is."

De dag van de race was het bitter koud en de lucht was vol sneeuwwolken, die rond de bergtoppen in de omgeving van Whitehorse dreven. Bij de startplaats had zich een dichte menigte verzameld en er heerste een geweldig rumoer van pratende en lachende stemmen, met daartussendoor het blaffen van de honden. Sandy en Jerry warmden zich bij een groot vuur voor de tent van de wedstrijdleiding, terwijl Tagish Charley voor de laatste keer de slee en de tuigen van de honden inspecteerde.

Een van de juryleden kwam uit de tent te voorschijn en zei tegen Sandy: „Jullie komen geloof ik uit het zuiden, niet? Wat vind je van deze streek?"

„Ik vind het hier erg interessant, meneer," zei Sandy.

„En erg koud," voegde Jerry eraan toe.

De man begon te lachen. „Wacht maar eens tot je straks een paar uur op weg bent. Dan zul je pas voelen hoe koud het is. Jullie gaan mee met de slee van professor Crowell, hè?"

„Ja, meneer. We hebben al dagen naar de race uitgekeken. Het is een hele gebeurtenis, hè?"

Er hing een soort vakantiestemming in de lucht. Mannen en vrouwen lachten en zongen en dronken kommen dampende koffie en thee.

„De race van Whitehorse naar Skagway is in de loop van de tijd een traditie geworden," zei het jurylid tegen de jongens. „Vroeger was hij veel langer. Toen werd hij gehouden tussen Dawson en Skagway, dat is een afstand van bijna vierhonderd kilometer."

„Alle mensen," zei Jerry. „Die arme honden hadden op het laatst geen poten meer over natuurlijk."

„Och, sledehonden kunnen heel wat hebben," zei de man. „Vroeger onderhield Klondike Mike Mahoney bijvoorbeeld een geregelde dienst voor het vervoer van post en vrachtgoed tussen Skagway en Dawson."

„Wie was die Klondike Mike Mahoney?" vroeg Sandy.

„Een nogal eigenaardige man, die hier kwam in de tijd van de goudkoorts en over wie al tijdens zijn leven allerlei legendarische verhalen de ronde deden."

„Hee, zeg, wat zijn die aan het doen?" vroeg Jerry opeens, terwijl hij naar een groepje Eskimo's wees, die met veel gelach en vrolijkheid een Eskimomeisje telkens hoog de lucht in gooiden en dan weer opvingen op een stuk dierehuid dat ze tussen zich in hielden.

„Dat is een van hun meest geliefde spelletjes," zei het jurylid. „Jullie hebben vast ook weleens zo iets gedaan, aan het strand bijvoorbeeld."

„Ja, dat wel," zei Jerry, „maar dit is toch wel een beetje anders. Dat meisje is leniger dan de acrobaten die ik weleens gezien heb."

Telkens weer schoot het slanke Eskimomeisje als een pijl de lucht in en zij verloor geen enkele keer haar evenwicht. Terwijl Sandy, Jerry en het jurylid stonden toe te kijken, kwam Tagish Charley ook bij het vuur staan. In zijn hand hield hij een geolied stuk papier waar een half dozijn blokjes op lagen, die er uit zagen als de partjes van een reep chocolade.

„Ga je gang," zei Charley, terwijl hij de jongens het papier voorhield.

Sandy nam voorzichtig een van die blokjes. „Ziet er goed uit," zei hij. „Wat is het?"

„Muk-tuk," zei de Indiaan.

„Een lekkernij hier uit het noorden," verduidelijkte het jurylid.

Jerry nam een van de blokjes in zijn mond. „Tjonge, dat smaakt heerlijk. Het heeft iets van kokosnoot."

Sandy knabbelde langzaam aan zijn blokje en zei: „Een beetje, ja. Waar wordt dit van gemaakt?"

„Van de huid en het spek van walvissen," lichtte het jurylid hen in. „Dat witte is spek en het donkere is de huid."

Jerry trok even een vies gezicht, at dan het blokje dat hij in zijn hand hield op en lachte moedig. „Dat had u beter niet kunnen vertellen, meneer," zei hij. „Maar toch smaakte het goed."

„Zijn jullie klaar?" vroeg Tagish Charley. „We gaan aanstonds starten."

De jongens gaven het jurylid een hand en volgden Charley naar de startplaats, waar de deelnemers hun plaats innamen.

Er waren in het geheel acht sleeën. Charleys honden stonden onrustig te trappelen in hun tuig als trotse renpaarden, terwijl ze voortdurend met hun staart zwaaiden. Ze waren opgewonden en leken met verlangen naar de start uit te zien. De honden van de verschillende sleeën bekeken elkaar onderzoekend, krabden met hun poten in de sneeuw en gromden. Zo nu en dan schoot een van hen uit de rij en hapte naar een ander, maar tot vechten kwam het niet. Titan stond als een echte leider naar zijn span te kijken en zo gauw een van zijn honden zich een beetje te dartel of te vechtlustig toonde, blafte hij gebiedend. Het gevolg was dat de betrokkene direct zijn staart liet hangen en zich koest hield.

„Het zijn net mensen," zei Sandy.

„Titan doet me denken aan meneer Hall, onze rekenleraar," lachte Jerry. „Geen gestoei als hij in de buurt is."

Charley hielp de jongens hun plaats innemen op de slee. Sandy ging achterop zitten en Jerry voor hem tussen zijn benen. „Net als op een bobslee," zei Sandy. Ze kropen onder een zwaar kleed, dat hen aan alle kanten beschermde, en Charley ging achter de slee staan en pakte de leidsels.

De harde knal van een pistool scheurde door de lucht en tegelijkertijd scheurden Sandy's trommelvliezen bijna van de aanvuringen van Charley aan het adres van de honden. Toen de slee vaart begon te krijgen, werden de figuren aan weerskanten spoedig aan het oog onttrokken en sloegen wind en sneeuw hen recht in het gezicht. Charley hield de leidsels stevig vast en scheen met zijn lange passen de slee zonder moeite bij te kunnen houden.

„Charley zal toch niet de hele weg achter de slee blijven hollen?" riep Jerry tegen Sandy.

„Ik denk dat hij de honden het eerste gedeelte van de wedstrijd zoveel mogelijk wil sparen. Hij zal wel op het voetenplankje gaan staan als hij moe is."

Maar er ging een half uur voorbij en nog altijd hoorden ze de laarzen van de Indiaan in een regelmatig tempo op de sneeuw roffelen. De eerste tijd bleven de sleeën tamelijk dicht bij elkaar op de harde sneeuw, maar geleidelijk werd de onderlinge afstand groter. Nadat Charley hun slee in eerste positie had weten te brengen, keek Sandy nu en dan om naar de sleeën die hen volgden; de een na de ander verdween uit het gezicht en tenslotte verloor hij ook de dichtstbijzijnde uit het oog toen ze om een heuvel heen gingen en in een bos kwamen.

„Als we in dit tempo doorgaan, komen we in Skagway nog op tijd voor het middageten," zei Jerry.

De Indiaan hield de honden in toen ze een plek bereikten waar het spoor dat ze tot nu toe gevolgd hadden, zich splitste in drie smallere.

„Welk van de drie nemen wij?" riep Sandy.

Charley, die nog even rustig ademde als had hij alleen maar een blokje omgelopen, antwoordde: „Ze gaan allemaal naar Skagway. Wij zullen het middelste nemen. De sneeuw zal er wel wat hoger liggen, maar het voert over vlak terrein." Na dit besluit vuurde hij de honden aan en daar gingen ze weer.

Enige tijd later verlieten ze het spoor en gleden langs een helling die uitliep in een kale ijsvlakte. Charley sprong achter op de slee en leek nu, terwijl hij de honden in het Indiaans aanvuurde, op een Romeinse wagenmenner. Hoewel er geen spoor meer te bekennen viel, gleed de slee zonder stoten of schokken over het sneeuwoppervlak, dat bij deze koude overdekt was met een dikke ijskorst.

„Dit gaat pas fantastisch," riep Jerry boven het lawaai van de wind en de honden uit. Omstreeks twaalf uur hielden ze halt om de honden rust te geven in de luwte van een overhangende rots. Sandy haalde een thermosfles hete koffie en een pak boterhammen te voorschijn en Charley gooide de honden een paar stukken mager, gedroogd vlees toe.

„Hoeveel kilometer zouden we nu afgelegd hebben?" vroeg Jerry.

Charley haalde zijn schouders op en zei: „Dertig, misschien vijfendertig."

„Niet gek." Jerry keek in de richting vanwaaruit ze gekomen waren. „Waar zouden de andere deelnemers nu zijn?"

Wordt vervolgd

Charley hield de leidsels stevig vast en scheen met zijn lange passen de slee zonder moeite bij te kunnen houden.

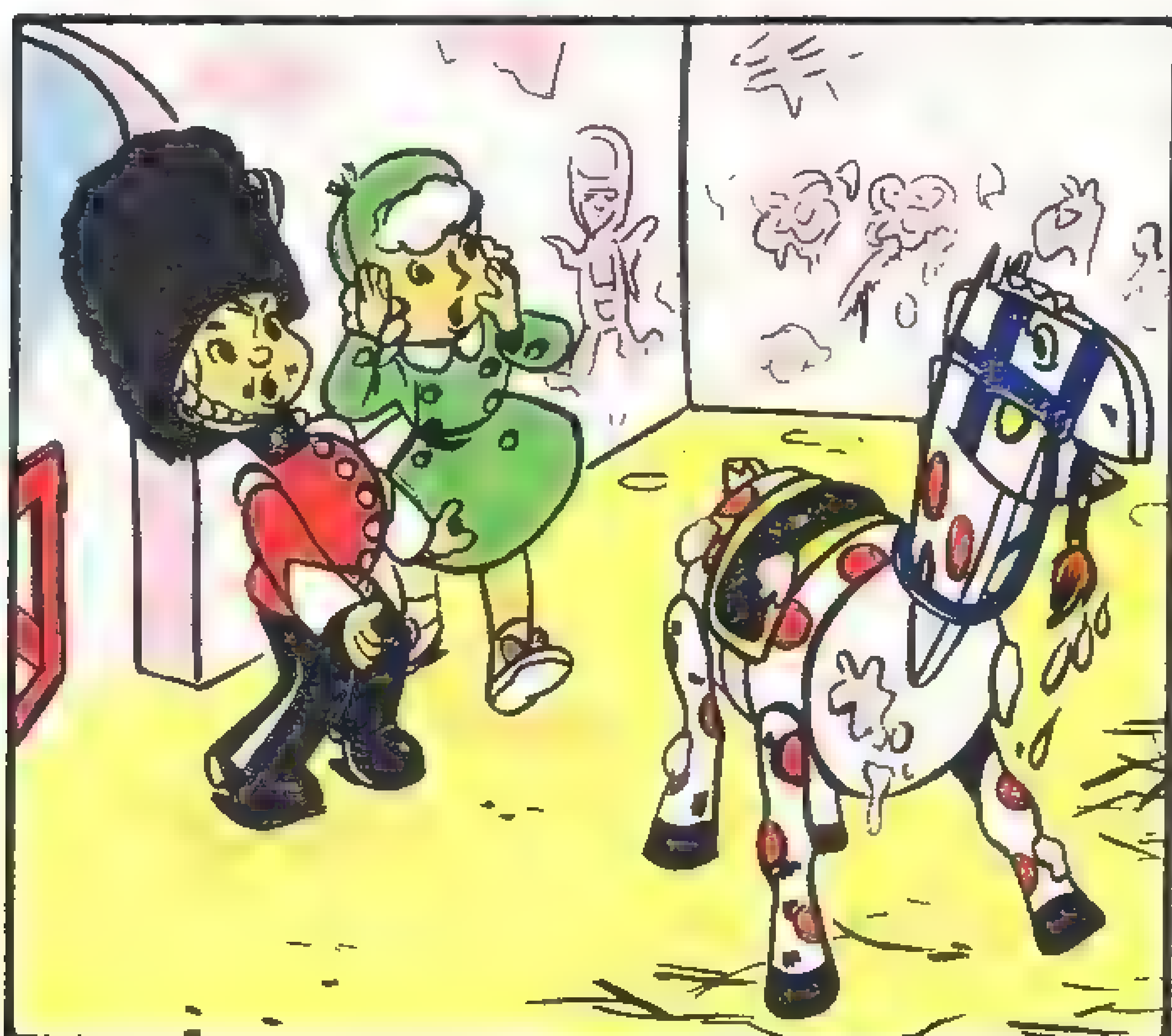
SPELEND

Op een dag waren Tommie en zijn vrienden aan het schilderen, toen Batty, het paard van Tommie, voorbijkwam. Verbaasd keek Batty naar al die schilderijen en dacht: Wat leuk is dat, als je zelf een schilderij maakt! Weet je wat: dat ga ik ook eens proberen! En opgewekt stapte hij weg.

In zijn stal ging Batty op zoek naar verf en vond die ergens in een hoekje. Hij vond ook een kwast en omdat hij geen papier had om op te schilderen, begon hij maar op de muur. ,,Ik maak een portret van al de inwoners van Speelgoedland,'' zei hij. ,,Dat zal Tommie wel leuk vinden!''

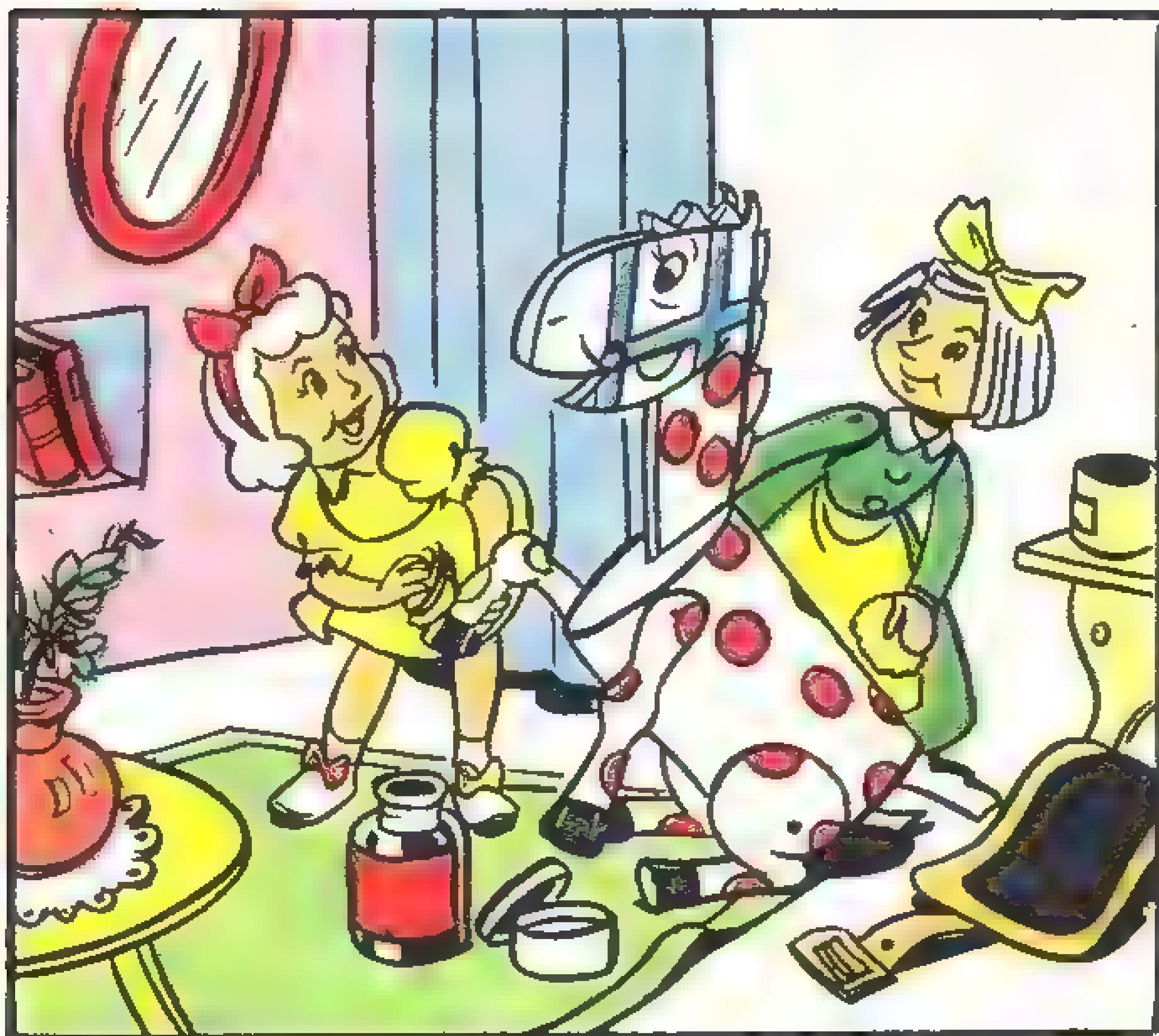

Maar daarin had Batty zich vergist. Toen Tommie zag wat hij gedaan had, was hij erg boos. De muren van de stal zaten onder de verf en Batty had zelf ook grote klodders op zijn vel. ,,Wat nu?'' riep Tommie uit. ,,Over een uur moet je meelopen in de parade en kijk eens hoe je er uit ziet!''

Helaas was Batty de hele parade vergeten. ,,Neem me niet kwalijk, Tommie,'' zei hij. Toen kreeg Dollie Dimpel een idee. Ze nam Batty mee naar een vriendin van haar, die een schoonheidssalon had. Deze kwam naar buiten toen ze Dollie aan zag komen. ,,Wil je me alsjeblieft helpen?'' vroeg Dollie.

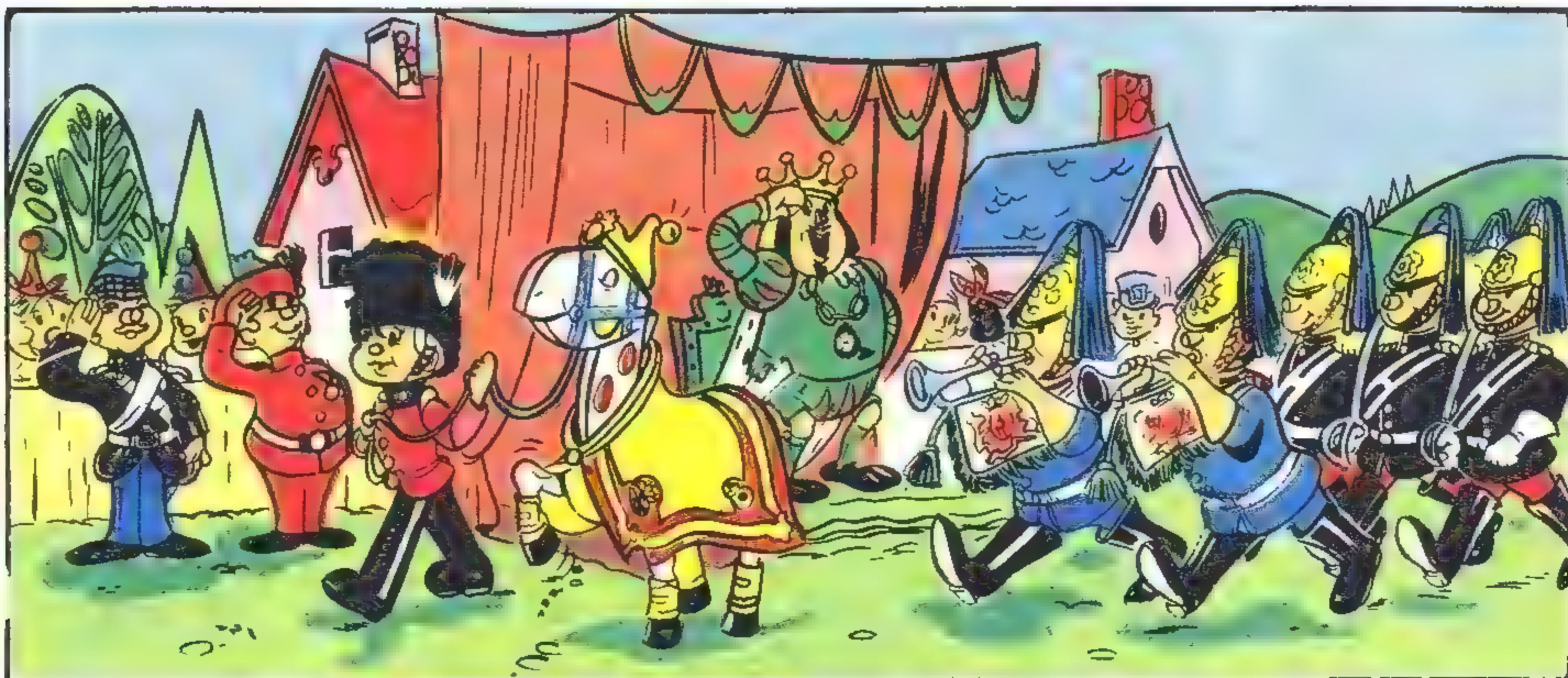
SPEELGOED

Dollie vertelde haar vriendin, wat er was gebeurd, en deze wilde haar best helpen. Ze begonnen meteen en borstelden en boenden net zo lang, tot Batty weer helemaal schoon was. Daarna deden ze een lekker ruikende lotion op zijn haar en toen dat alles klaar was, glom Batty als een spiegel.

Na een tijdje bracht Dollie Batty naar buiten en stak een bloem in zijn manen. Toen Tommie zijn paard terugzag, kon hij nauwelijks geloven dat dit dezelfde Batty was van straks. „Batty," zei hij bewonderend, „je ziet er weer piekfijn uit, hoor! Nu kun je straks meelopen in de parade!"

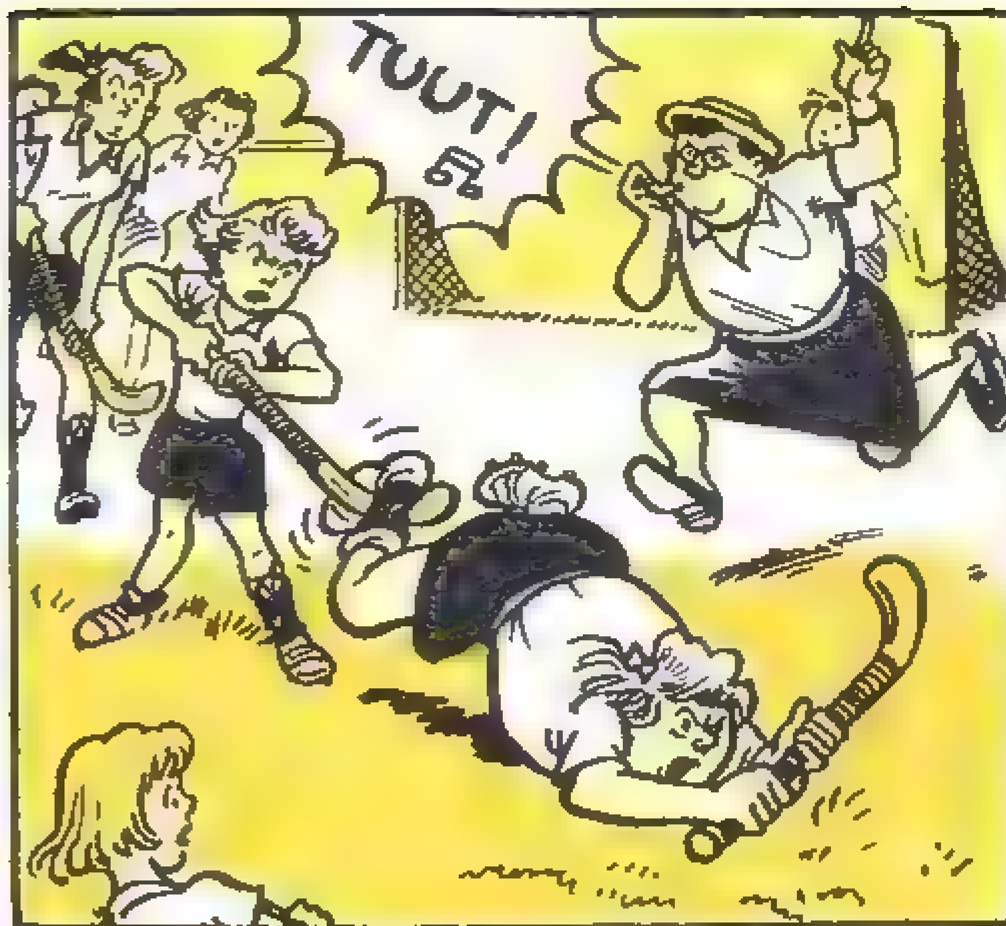

Batty was erg trots. Hij bedankte Dollie en haar vriendin voor hun goede zorgen en ging met Tommie naar de plaats waar de parade gehouden zou worden. Ze kwamen gelukkig nog net op tijd en konden zo aansluiten in de stoet. Toen klonk er muziek en verscheen de koning op het podium.

Het werd een mooie parade en alle inwoners van Speelgoedland kwamen kijken. Tommie liep met Batty vlak voor een afdeling soldaten en overal waar hij langs kwam, ging een applausje op. Tommie lachte stilletjes en dacht: Het is maar goed dat ze hem straks niet gezien hebben!

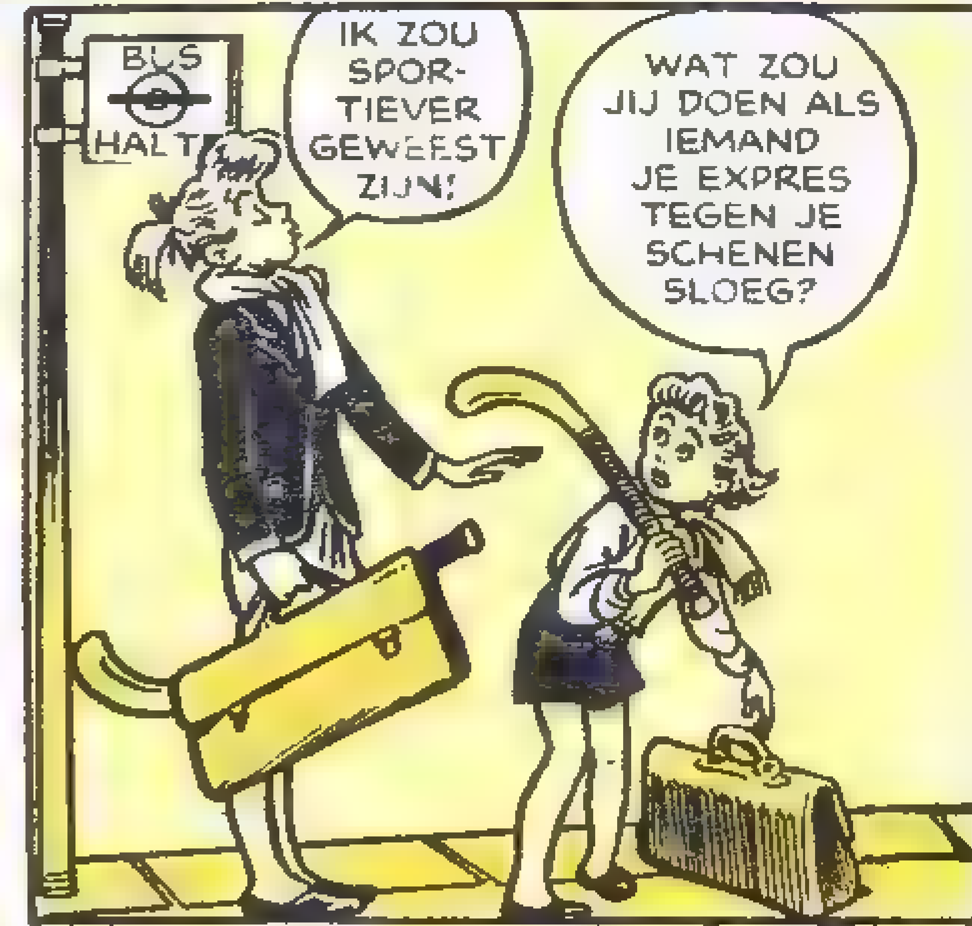
Map en Mopple

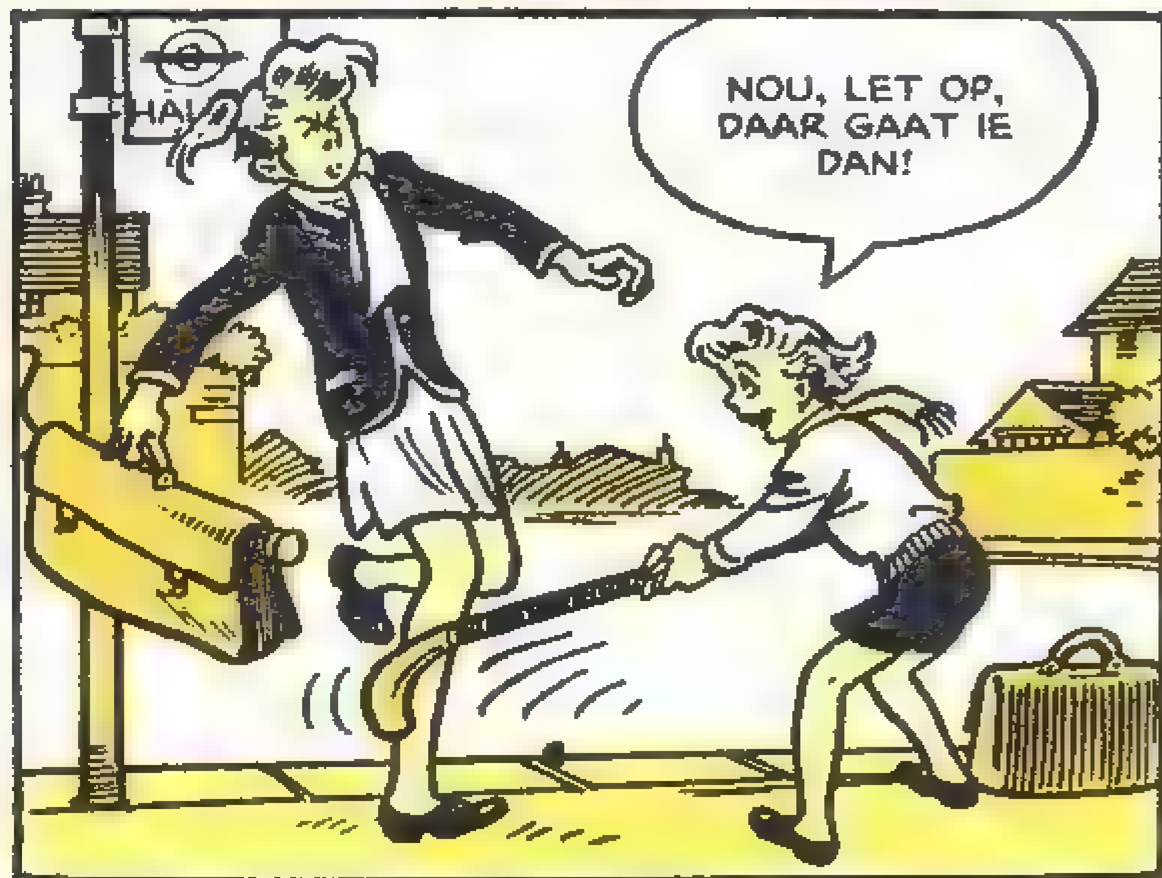

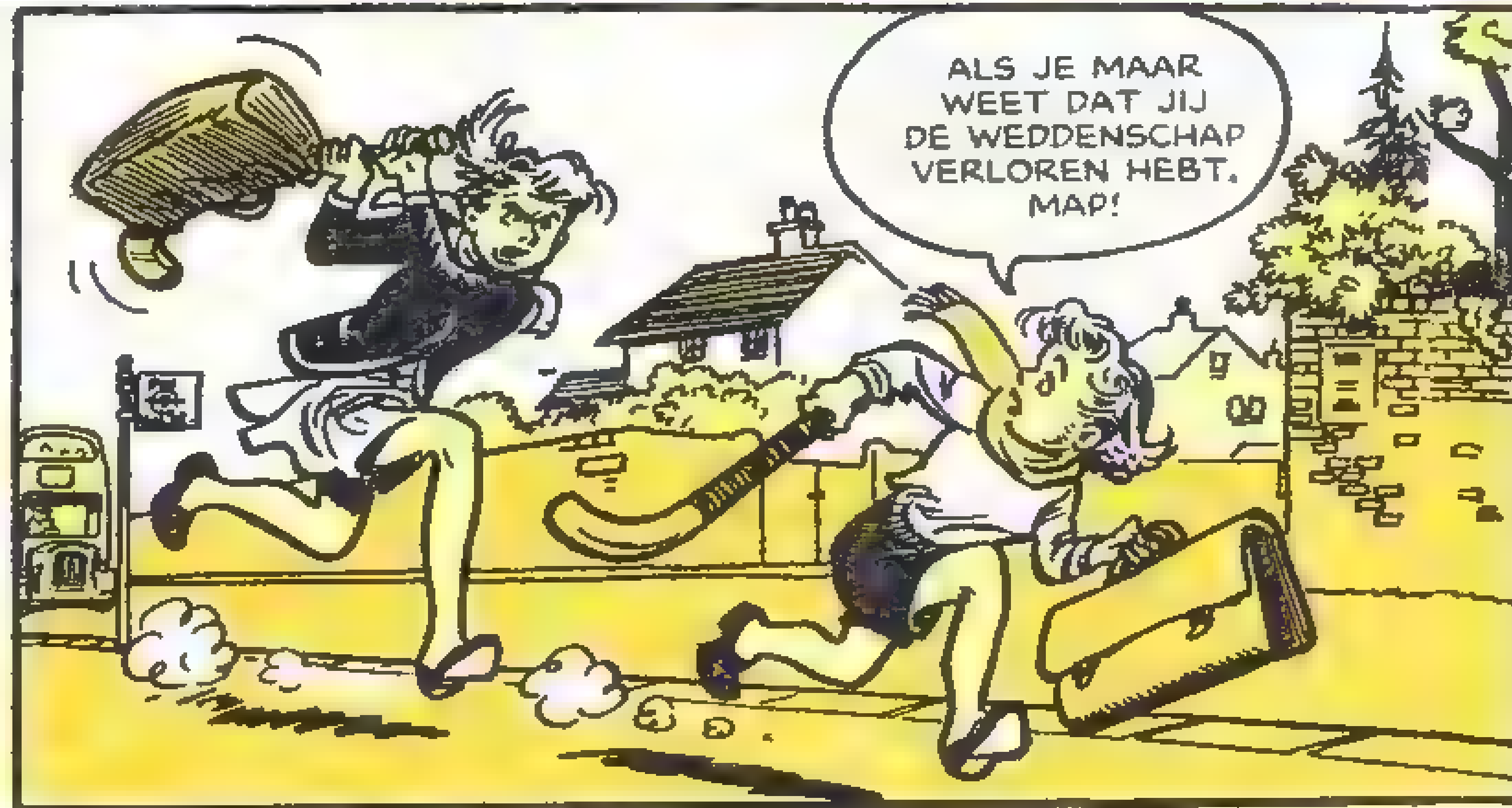

BILLIE TURF

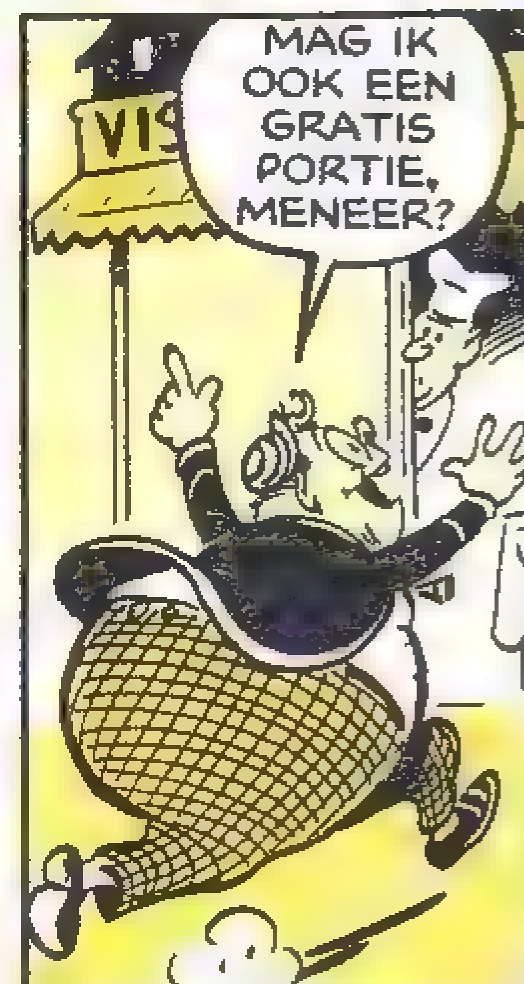
Het dikste studentje ter wereld

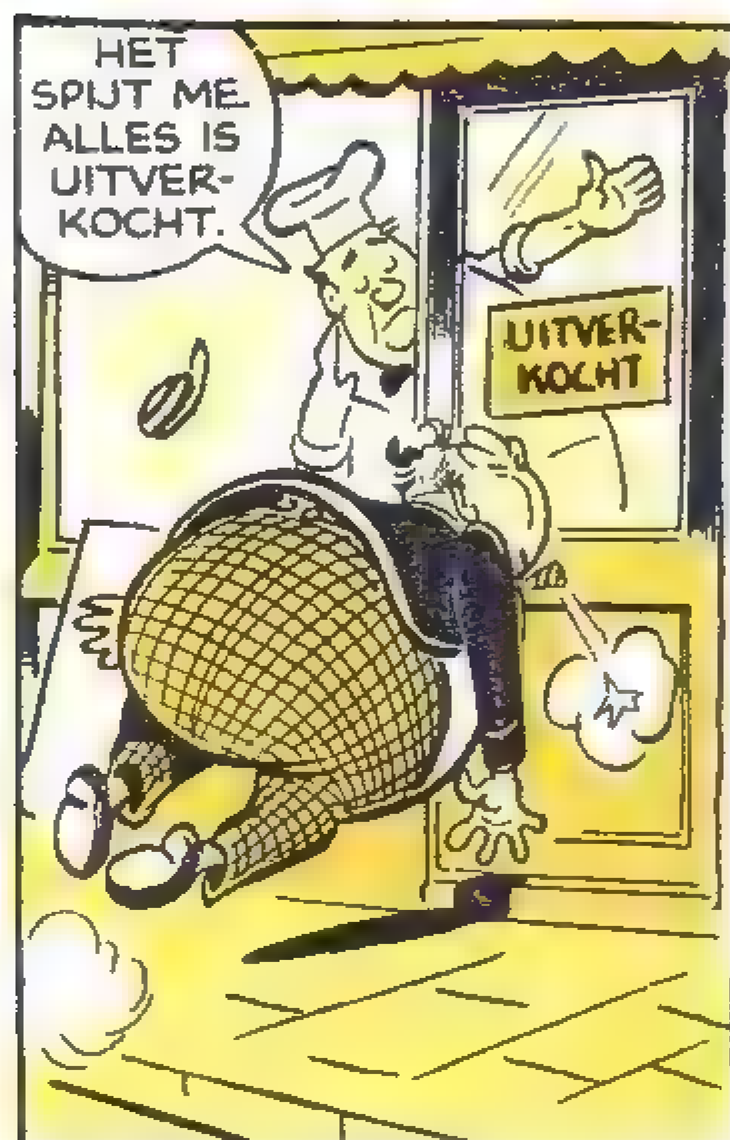

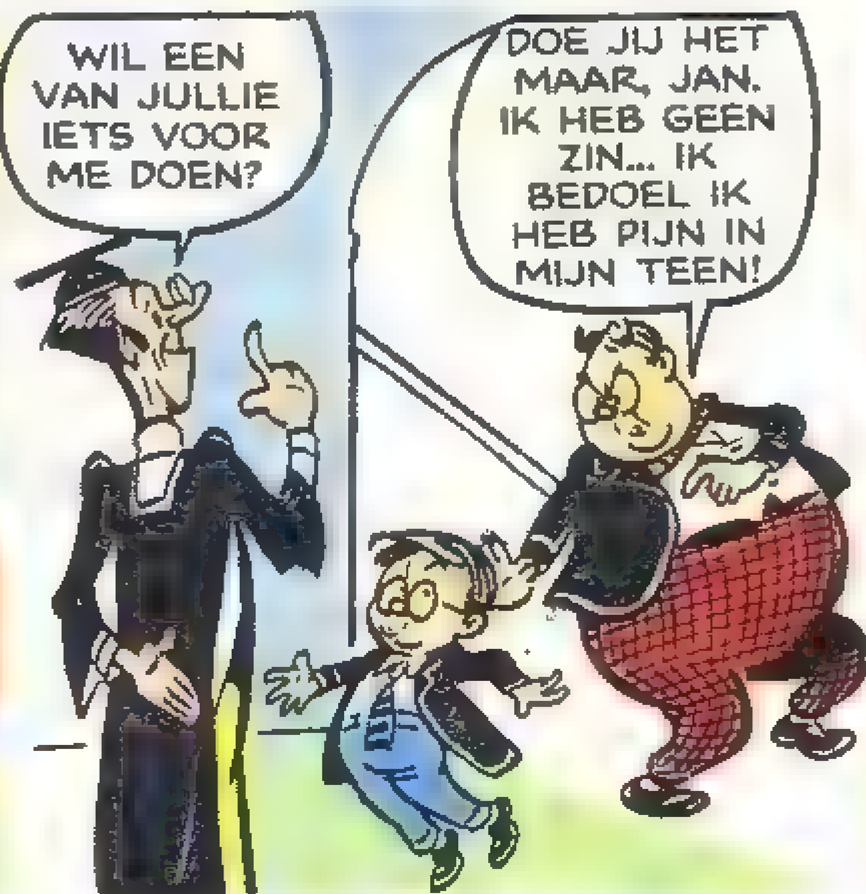

VISWINKEL
ZEG, BILLIE, ALS JE ZO GRAAG VIS LUST, WAAROM GA JE DAN ZELF NIET VISSEN?

ACH, GA TOCH WEG! IK HEB NIET EENS EEN HENGEL!
JONGENS SCHOOL

MENEER KWEL WAS EEN BEKEND HENGELAAR.
GEVANGEN DOOR H. KWEL
MET DEZE NIEUWE HENGEL DURF IK HET TEGEN IEDEREEN OP TE NEMEN!

ALS IK DIE HEN-GEL TE PAKKEN KON KRIJ-GEN, DAN ZOU IK...
AANGENOMEN! VANMIDDAG GAAN WIJ SAMEN VISSEN!

WIL EEN VAN JULLIE IETS VOOR ME DOEN?
DOE JIJ HET MAAR, JAN. IK HEB GEEN ZIN... IK BEDOEL IK HEB PIJN IN MIJN TEEN!

AL DIE SPULLEN MOETEN NAAR MIJN NIEUWE KAMER GEBRACHT WORDEN.
TJONGE. DAAR MOET IK BIJ WEZEN!

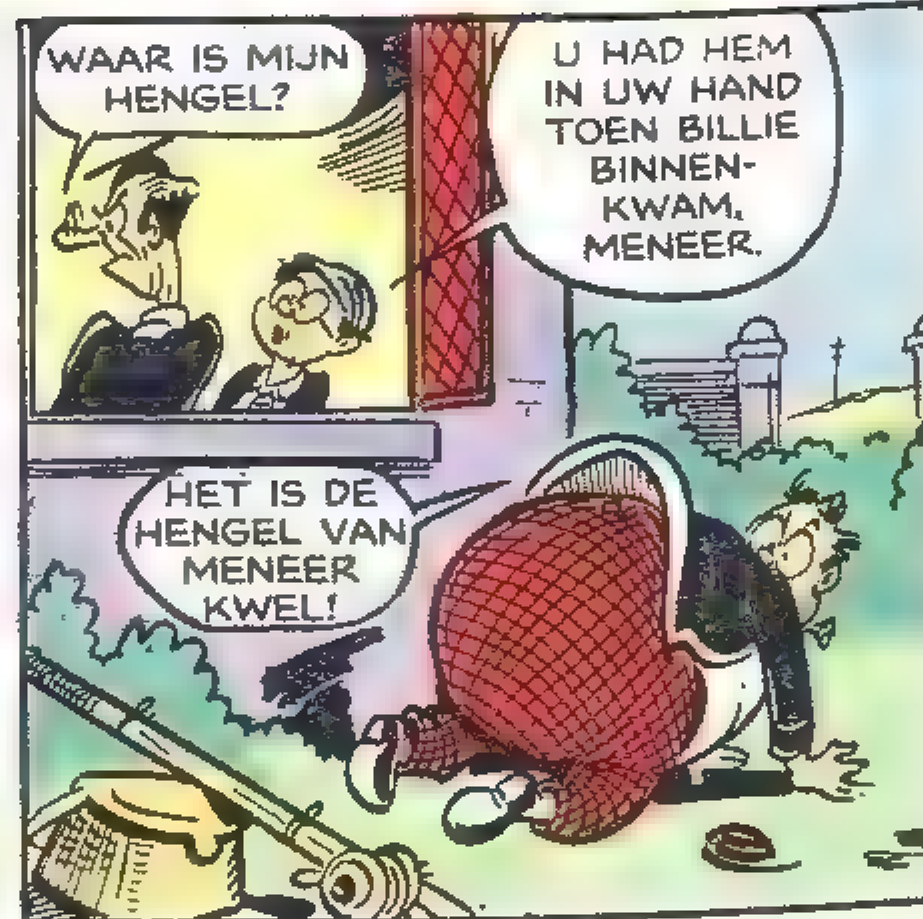

ALS IK EENMAAL IN ZIJN KAMER BEN, KAN IK MISSCHIEN DIE HENGEL MEENEMEN!

IK ZAL ZELF MIJN HENGEL DRAGEN. STEL JE VOOR DAT HIJ BREEKT!
GRIEKS
LATIJN

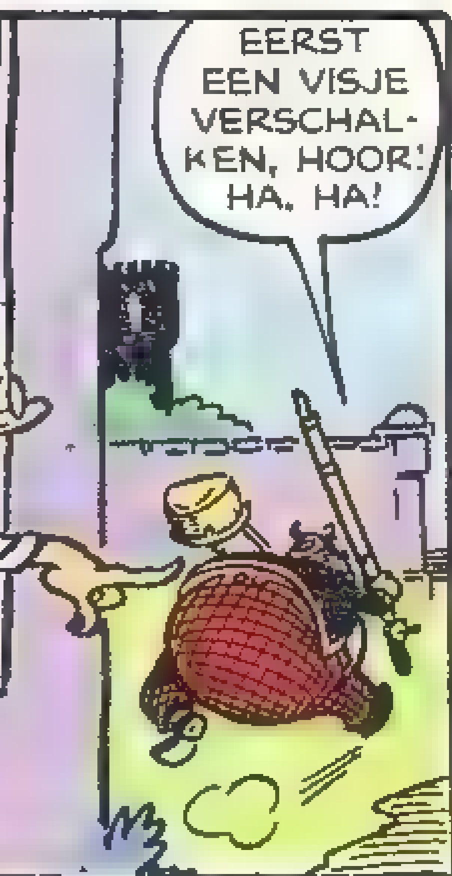

AAN DE KANT, JAN! IK KOM MENEER KWEL HELPEN!
HELP! DOE HET LICHT AAN!

HAAL DIRECT DAT DING VAN MIJN HOOFD!
IK MOET MAKEN DAT IK WEGKOM! ALS ME-NEER KWEL ZIET DAT IK...

BANG
HET IS ERAF, MENEER!
AU! WIE LEGT HIER NU OOK EEN STOK NEER!

WAAR IS MIJN HENGEL?
U HAD HEM IN UW HAND TOEN BILLIE BINNEN-KWAM, MENEER.
HET IS DE HENGEL VAN MENEER KWEL!

BILLIE, KOM HIER MET DIE HENGEL! ALS JE HEM BESCHADIGT, ZUL JE ERVAN LUSTEN!

EERST EEN VISJE VERSCHALKEN, HOOR! HA, HA!

KIJK EENS, ZE ZITTEN GEWOON OP ME TE WACHTEN!

MAAR HET GING NIET ZOALS BILLIE WILDE.
HEE, WAT IS DAT? LAAT ME LOS!
HAKEN

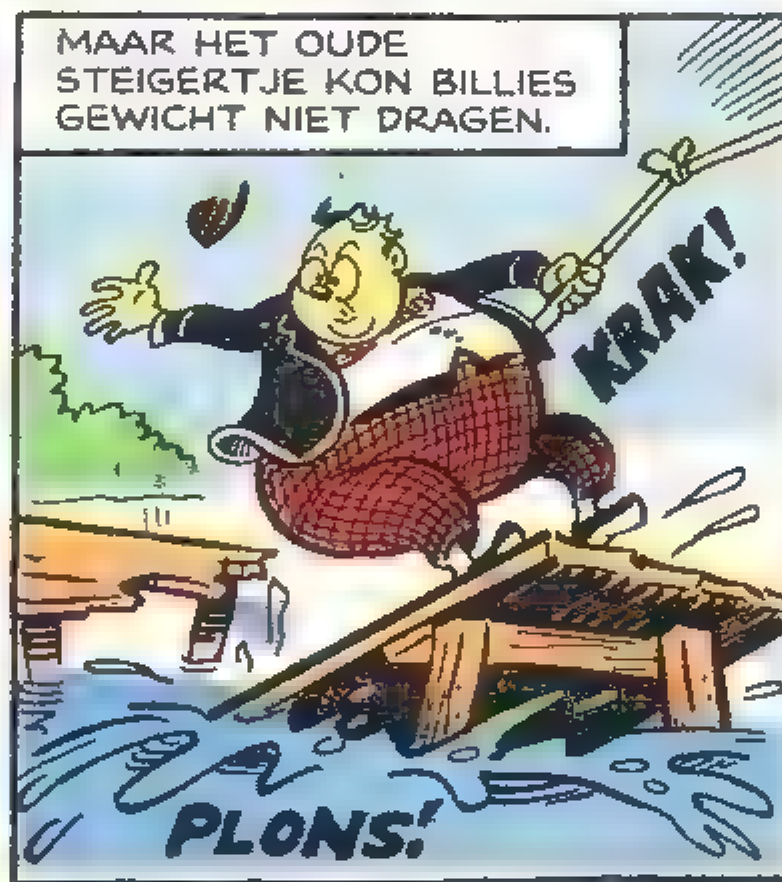

HÈ, DIE VERVELENDE BOOM! NU ZIT MIJN LIJN EROMHEEN GEDRAAID!

ZO, DE ZAAK IS WEER VOOR MEKAAR. ALS ZE NU MAAR WILLEN BIJTEN...
HAKEN

HELP! DE LIJN ZIT VAST!
KNAP!!
HAKEN

GEEN WONDER DAT DE LIJN GEBROKEN IS. HIJ ZAT ONDER DIE STEEN!

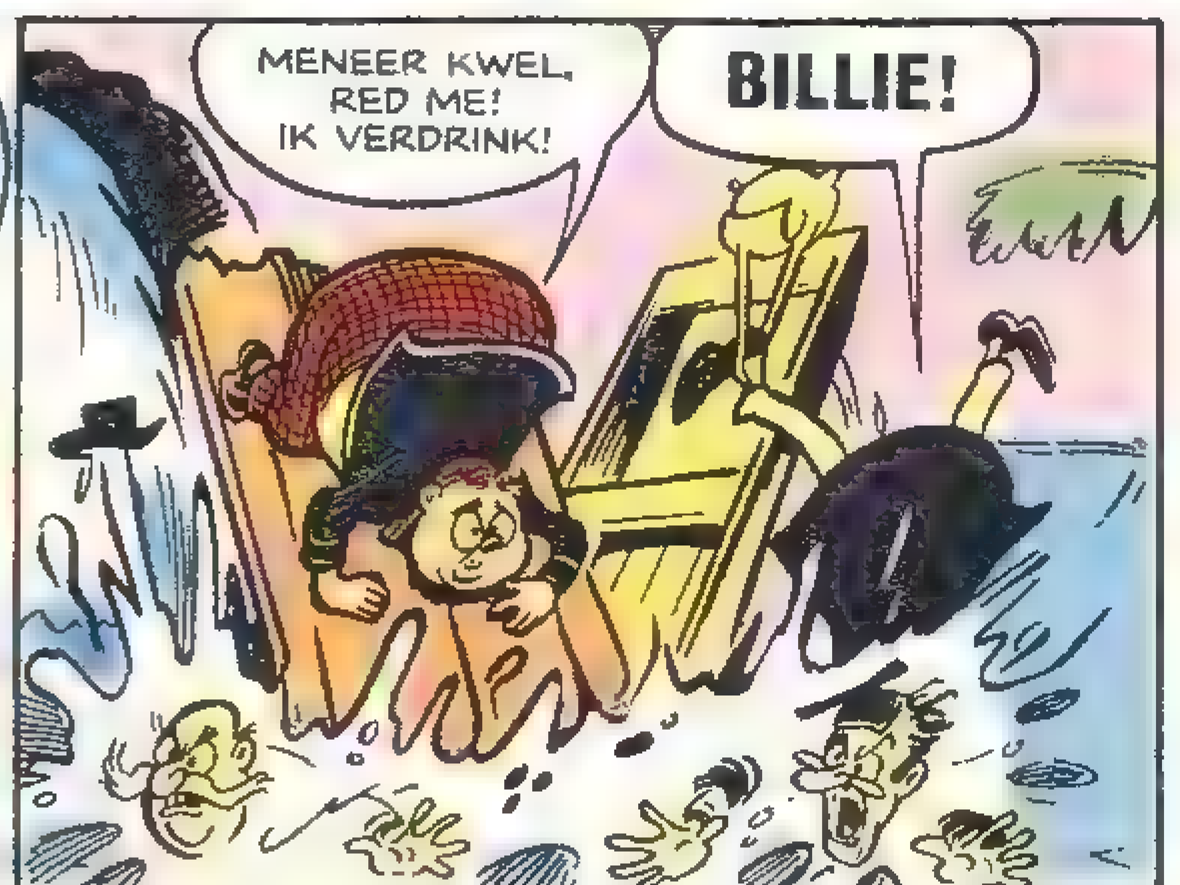

IK ZAL HET EENS OP DIE STEIGER PROBEREN. DAAR ZAL HET WEL BETER LUKKEN.

MAAR HET OUDE STEIGERTJE KON BILLIES GEWICHT NIET DRAGEN.
KRAK!
PLONS!

GEVAARLIJKE WATERVAL
HELP, IK WORD MET DE STROOM MEEGEZOGEN! WAAR IS DE REDDINGSBOOT?

HA, HA, JE HEBT NOG NIETS GEVANGEN, KWEL! MOOIE NIEUWE HENGEL HEB JIJ, HOOR!
FLAUW GRAPJE, ALS U HET MIJ VRAAGT!

ALS IK BILLIE TE PAKKEN KRIJG, IS HIJ NOG NIET VAN ME AF!

MENEER KWEL, RED ME! IK VERDRINK!
BILLIE!

NA EEN TIJDJE KWAM BILLIE OP DE PLEK WAAR DE RIVIER IN ZEE UITMONDDE

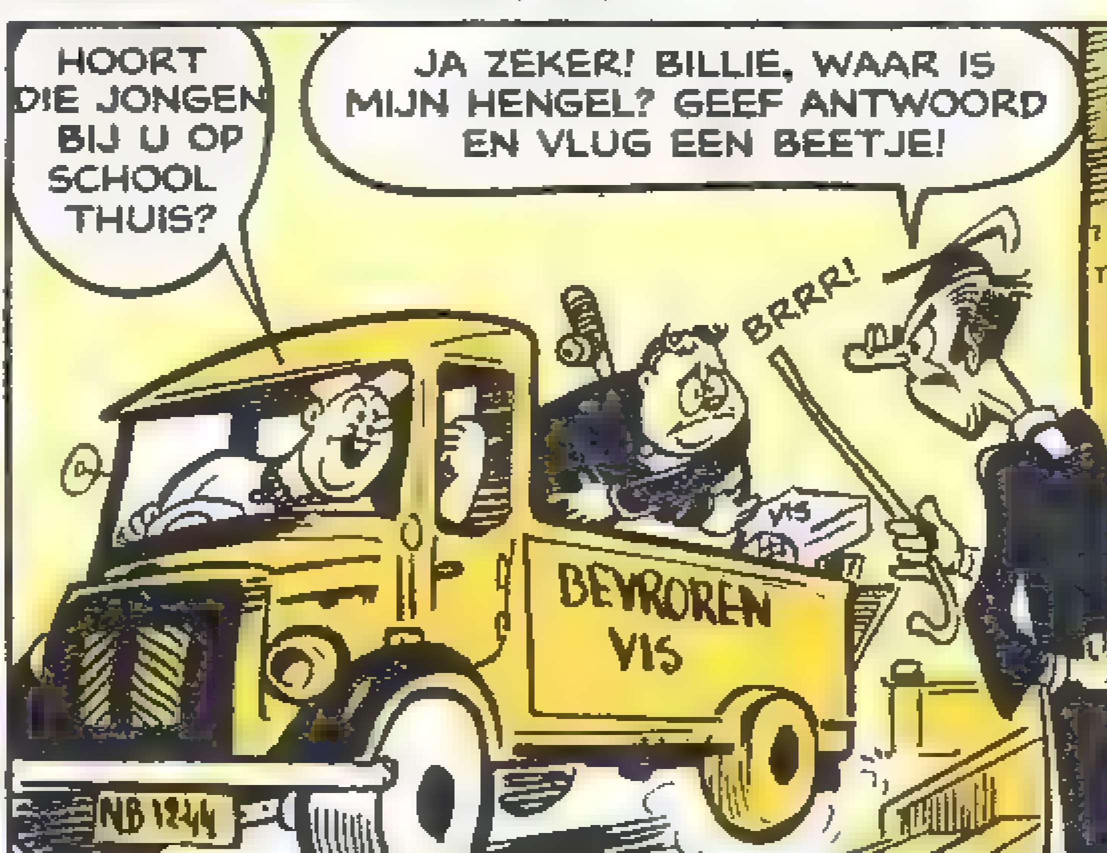

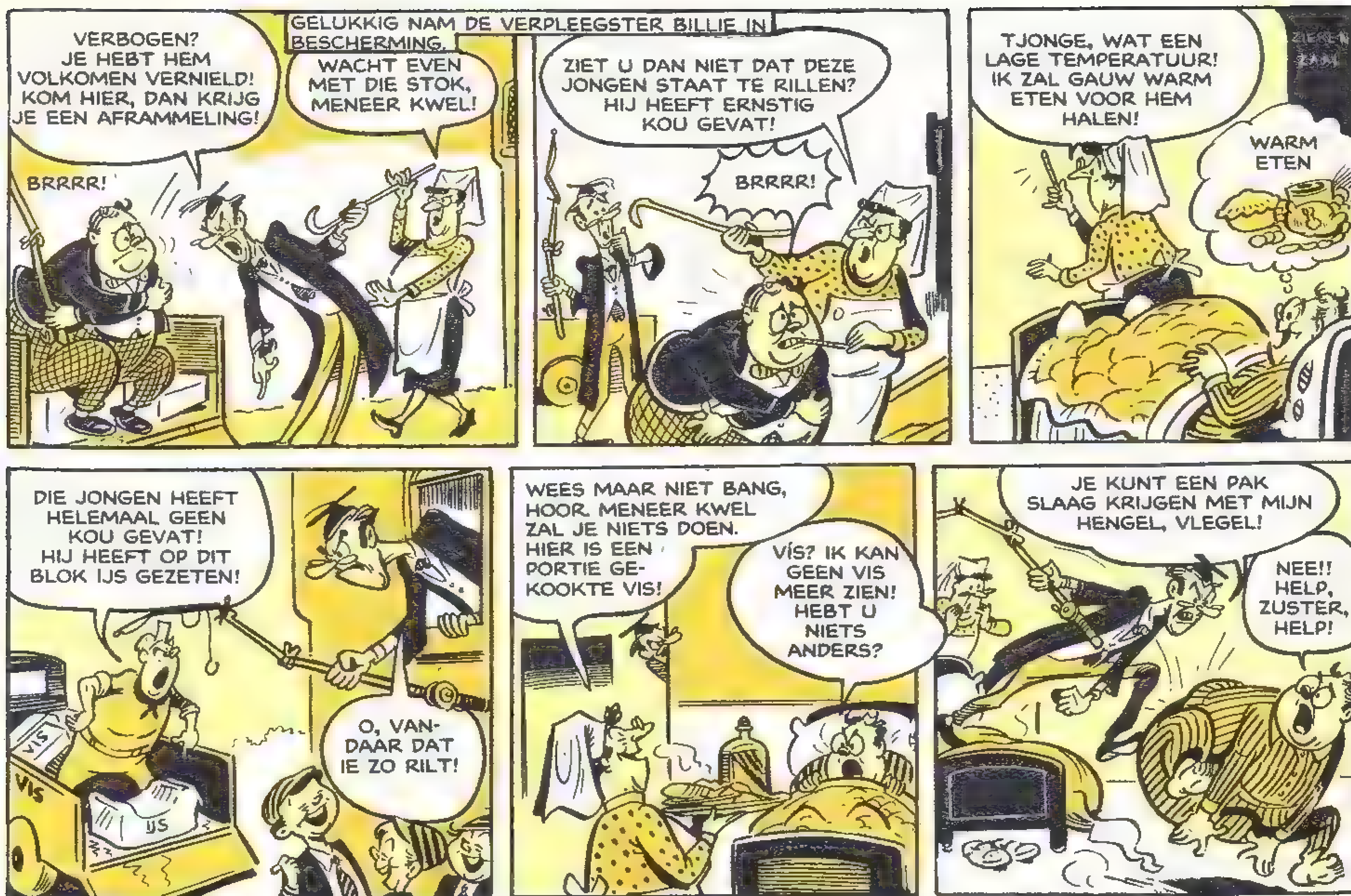

NA EEN LANGE TOCHT OVER ZEE KWAM BILLIE EINDELIJK IN DE HAVEN AAN.

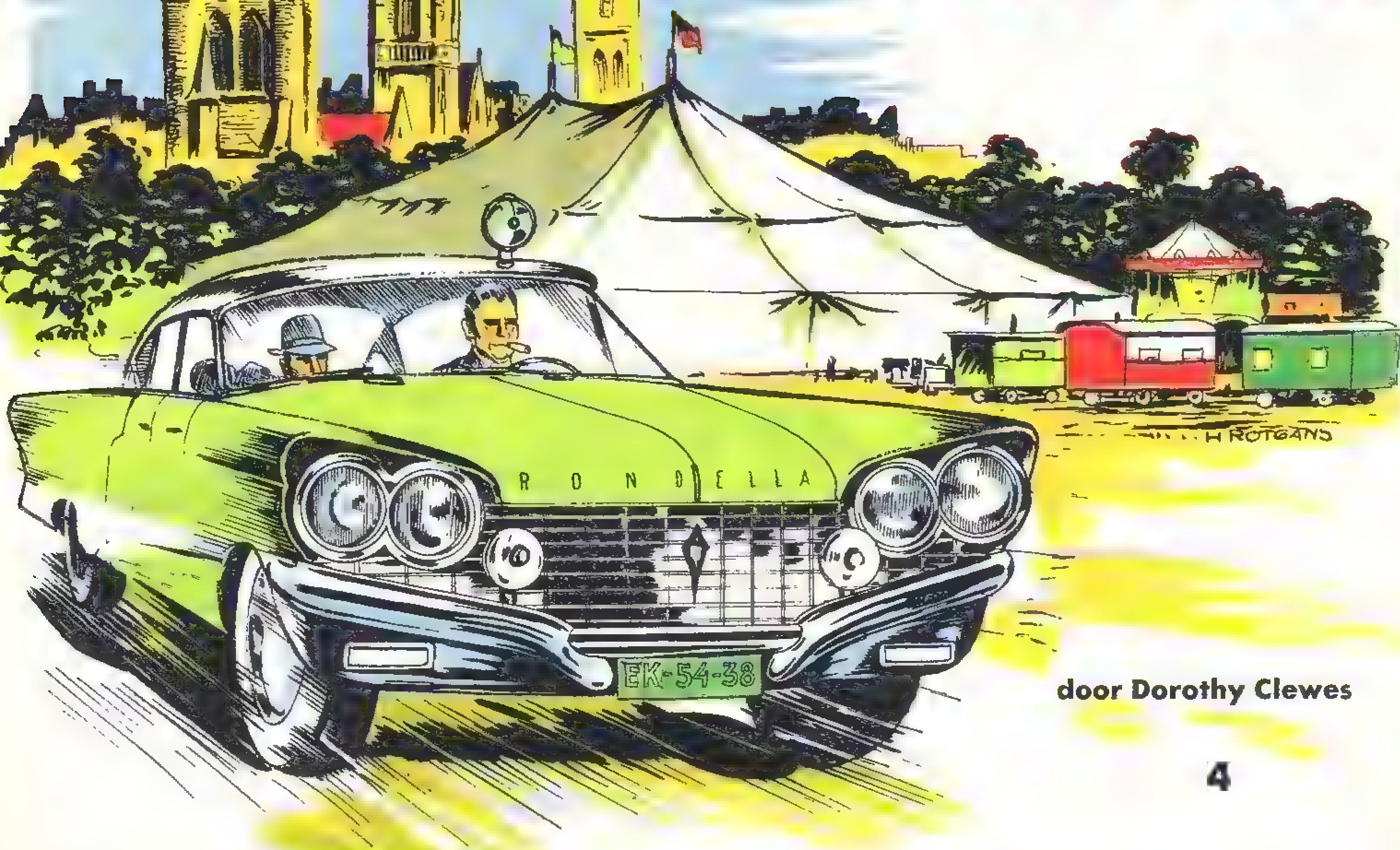
Vragen staat vrij

Joke van Marle in Capelle aan de IJsel vroeg ons of de sint-bernardshonden uitgestorven zijn, omdat je ze zo weinig meer ziet. Nee, dat is niet het geval. Sint-bernardshonden zijn er nog wel degelijk, ze komen echter als huisdier niet meer zoveel voor. De redenen daarvoor zijn dat ze zo groot zijn, dat ze daardoor over een grote eetlust beschikken en dus duur zijn in het onderhoud.

Peter Launspach in Hoek (Zeeland) wil graag iets meer weten over de bekende raketdeskundige Wernher von Braun. Daar gaan we dan. Wernher von Braun werd op 23 maart 1912 geboren in Wirsitz bij Bydgoszcz (Polen). Hij studeerde later in Berlijn natuurwetenschappen en hield zich toen al bezig met raketontwikkeling. In 1932 werd hij in het bestuur van de vereniging voor ruimtescheepvaart gekozen. Hij promoveerde in 1934 op een proefschrift, dat getiteld was „Probleme der Flüssigkeitsraketen". Hij verrichtte belangrijk werk bij de stichting en de opbouw van het onderzoekcentrum Peenemünde. In 1944 werd hij door de Gestapo gevangengenomen. Na de oorlog begaf hij zich met een groot aantal van zijn medewerkers naar de Verenigde Staten. Onder zijn leiding had in 1958 de geslaagde lancering van de kunstmaan Explorer I plaats. Wernher von Braun is nu in Amerika een van de meest vooraanstaande raketdeskundigen.

Een vraag van een heel andere aard kregen we van J. F. Verbist in Amsterdam. Hij wil graag de gemiddelde leeftijd weten van een kikvors, een walvis en een krokodil. De gemiddelde leeftijd van een Europese kikvors is drie jaar. Een Groenlandse walvis wordt ongeveer veertig jaar oud en de kleinere walvisachtigen vijftien tot twintig jaar. Wat de gemiddelde leeftijd van krokodillen betreft, die loopt uiteen. Er zijn Orinocokrokodillen (genoemd naar de rivier) bekend, die tweeëntwintig jaar oud werden en Nijlkrokodillen (eveneens genoemd naar de rivier) die een leeftijd van twintig jaar haalden. Maar in sommige boeken is ook sprake van exemplaren die veel ouder waren.

Nannie van Ramshorst in Driebergen tenslotte wil iets weten over Farah Diba. Dat kan. Farah Diba, wier vader kapitein was in het Perzische leger, heeft tot haar twaalfde jaar school gegaan op het Frans lyceum in Teheran. Later ging ze naar een kostschool in Eastbourne (Engeland) en vandaar trok ze naar Parijs, waar ze vijf jaar lang architectuur studeerde aan de beroemde Ecole des Beaux Arts. Als bijzonderheid kunnen we nog vermelden dat ze in Perzië een bekend atlete was. Op 21 december 1959 is ze in het Goulestan-paleis in Teheran getrouwd met de sjah van Perzië en op 31 oktober 1960 werd haar zoontje Reza Cyrus Ali geboren.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

4

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor, die een tocht door Engeland heeft gemaakt. Hij gaat terug via Dover-Calais en bij de boot in Dover zien de jongens een grote, groene auto achter zich, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. In Frankrijk aangekomen horen ze dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley.*

Meneer Brant wachtte. Hij hield de adem in. Hij hoorde stemmen ginds; mannen die druk praatten. Toen begon de agent weer te praten: „Bent u daar, meneer Brant? Goed nieuws deze keer. De Rondella is ongeveer drie kilometer voor Ham gesignaleerd. Hij is bij een garage gestopt om te tanken. Het signalement van de bestuurder klopt. Ook dat van de man naast de bestuurder."

„Ja maar... de jongen!" drong professor Brant ongeduldig aan.

„Die was óók in de wagen. Het viel de garagehouder op dat de jongen niet zat, maar op de achterbank onder een jas lag. „Is hij ziek?" had hij aan de bestuurder gevraagd en deze had bevestigend geantwoord. „We brengen hem naar het ziekenhuis te Soissons," had hij gezegd. De garagehouder had dit vreemd gevonden en gezegd: „Te Saint-Quentin en te Noyon zijn ook ziekenhuizen. Dat is dichterbij, u kunt hem beter daarheen brengen." Maar daar kreeg hij geen antwoord op. Het vreemdste van alles was dat de mannen na het tanken opeens afzwenkten naar links en een weg insloegen die niet naar Soissons, maar ook niet naar Saint-Quentin of Noyon voert..."

„En dat betekent dus?" vroeg professor Brant.

„Dat ze erop uit zijn iedere ontmoeting met de politie te vermijden," luidde het antwoord.

„Dus... tóch misdaad?"

Het bleef even stil en toen klonk het antwoord: „In ieder geval is het geen grapje."

Professor Brant wilde de hoorn op de haak leggen, toen opeens een andere stem aan de lijn kwam. „Wacht u even. Waar kunnen we u bereiken?"

Meneer Brant kon daar niet onmiddellijk op antwoorden. Welk adres kon hij opgeven? Plotseling echter flitste er een idee door zijn hoofd.

„Ik heb geen vast adres," zei hij, „ik rijd door naar Ham. Zo nodig nog verder naar het zuiden. In iedere stad, waar ik doorkom, zal ik contact met de politie opnemen."

De ander maakte bezwaren. „Laat de achtervolging liever aan ons over, meneer Brant. U kent die kerels niet en wij kennen ze niet. Maar het is een gevaarlijk soort als je ze in het nauw drijft. Op kinderroof staat levenslang!"

De politieman wenste meneer Brant tot besluit: „Goede moed. Alles komt in orde."

Daarmee was het gesprek geëindigd. De professor voelde zich slap in de benen

en zonk neer op een stoel. De zoon van de boer kwam binnen en toen meneer Brant over betalen sprak, wilde hij daar niet van weten. Hij wilde zelfs, dat meneer Brant en John zouden blijven eten, maar toen ze weigerden en meneer Brant haastig opstond, vergezelde hij hen naar de auto. „De weg is slecht," zei hij, alsof het zijn schuld was, dat de professor en John weer door de modder moesten waden. „Dat komt door de regen. . ."

Professor Brant bedankte de jongen nog eens voor alle moeite en stapte in. De jongen sloeg het portier dicht. Ze reden weg.

„Gaat u naar de politie te Ham ?" vroeg John, terwijl hij de wegenkaart uit het autokastje haalde.

Meneer Brant schudde van neen. „Ik ga naar de garage en vraag daar naar de weg die zij hebben ingeslagen."

„Dus u gaat ze tóch achterna ?" vroeg John.

De professor trapte het gaspedaal dieper in en knikte.

HOOFDSTUK VI

Contact met Londen

John zat zwijgend, diep in elkaar gedoken naast meneer Brant. De auto vloog over de wegen. Het begon al een beetje donker te worden. Eigenlijk was het al lang tijd om iets te eten, maar geen van beiden hadden ze honger.

Drie kilometer vóór Ham was een garage. Dat moest de garage zijn, waar de politie over had gesproken. De garagehouder was al een tamelijk oude man. Hij deed erg opgewonden. „Als u het mij vraagt, meneer," zei hij, „dan lag die jongen op de achterbank vastgebonden. Met een prop in zijn mond. Dat moet wel. Anders zou hij om hulp hebben geroepen."

De vrouw van de garagehouder kwam erbij. „Het is verschrikkelijk," jammerde zij, „voor u als vader. . ."

„Ik ben de vader niet," zei professor Brant. „Dat is nog het afschuwelijkste. . . Ik ben verantwoordelijk. Ik heb beloofd. . ." Plotseling viel hij zichzelf in de rede. Hij zag dat de knecht klaar was met tanken en zei: „Ik heb geen tijd! Welke weg is de Rondella ingeslagen ?"

„Die daar," zei de garagehouder, „maar denk erom, meneer, hij is gevaarlijk in het donker. Er zijn scherpe bochten en steile hellingen."

Meneer Brant zei: „Dank je," en reed weer. Wat konden hem duisternis, steile hellingen en bochten schelen! Star tuurde hij in het licht van de autolampen voor zich uit in de hoop ergens langs de weg een groene Rondella te zien staan. Liefst een Rondella omringd door politieagenten.

Maar de weg bleef eenzaam en verlaten. Het was geen weg die van de ene stad naar de andere voerde, maar een derderangs weggetje, dat gehuchten met elkaar verbond en afgelegen boerderijen. Er waren zelfs plaatsen waar de rijweg door een mesthoop half versperd was. De garagehouder had niet te veel gezegd, toen hij de weg gevaarlijk noemde. Zo nu en dan moest de professor heel langzaam gaan rijden om zonder ongelukken verder te komen. Waarschuwingsborden stonden er niet.

Bij een kruising stond een rond verkeersbord met nauwelijks leesbare letters, maar er zat een arm aan die aanwees waar Soissons lag.

„Wat doet u ?" vroeg John. „Rijden we door ?"

Meneer Brant schudde zwijgend het hoofd en sloeg de weg naar Soissons in.

„Gaan we ze niet verder achterna ?" vroeg John verbaasd. Hij werd zelfs een beetje boos, omdat meneer Brant nu opeens de achtervolging staakte.

„Morgen," zei de professor. „Eerst horen of er in Soissons nieuws is. . . En anders moet ik je ouders opbellen. . ."

John voelde dat het hart hem in de keel klopte. „Zou u dat wel doen ?" vroeg hij. „Moeder zal zo schrikken."

„Kan wel zijn, beste jongen. Maar het moet wel. Denk niet, dat ik het gemakkelijk vind je ouders dit te moeten vertellen. Vergeet niet dat ik hier de verantwoordelijke persoon ben. Ik ben schuldig. . . en als er ooit iets gebeurt. . ."

Stijf omklemde meneer Brant het stuur, zodat de knokkels van zijn handen spierwit werden. Hij beet zich op de lippen om de gevoelens die in hem opwelden, te bedwingen.

Het kostte professor Brant enige moeite te Soissons het politiebureau te vinden. Toen hij op een straathoek bij een politieagent stilhield, keek deze naar het Belgische kenteken, begreep meteen, met wie hij te doen had, en stapte in om de weg te wijzen. Bij het politiebureau gekomen stopten ze vlak onder een lantaarn.

Ze gingen naar binnen. John als laatste. Hij voelde zich ellendig en dacht aan zijn vader en moeder. Hoe zouden die het opnemen ? Nu pas drong de toestand in volle ernst tot hem door. Dit was kinderroof, een geval waar morgen wellicht alle kranten met vette koppen melding van zouden maken, zoals ze ook melding

De garagehouder was al een tamelijk oude man. Hij deed erg opgewonden.

maakten van de roof van die andere jongen, die zoveel op Tom leek.

Plotseling, met een schok, kreeg John een idee. Die gelijkenis met de zoon van ingenieur Paulsen! Zou dát er iets mee te maken hebben?...

Hij greep meneer Brant bij de mouw, maar deze schudde hem zenuwachtig van zich af. „Zwijg," klonk het bijna bars, „ik moet er mijn hoofd nu bij houden."

De politieagent liet meneer Brant en John direct bij de commissaris binnen, een lange man met grijs haar. Hij stond op en kwam achter zijn bureau vandaan om meneer Brant de hand te schudden. „We doen alles wat we kunnen," zei hij. „Ik garandeer u dat binnen vierentwintig uur uw zoon weer bij u zal zijn, tenminste..."

Hij maakte een gebaar in de ruimte, dat John niet ontging.

„Ik ben de vader niet," zei meneer Brant. Hij wees op John. „Dit is zijn broer. Ik ben een vriend van hun vader en draag natuurlijk ook de verantwoording. U begrijpt dus... Ik moet in de eerste plaats zijn vader waarschuwen. Kan ik hier telefoneren? Hij is inspecteur van politie te Londen."

De laatste mededeling had een uitwerking alsof het toverwoorden waren.

„Politie-inspecteur! Londen! Meneer," zei de commissaris, „alles staat u ter beschikking." Hij bracht het tweetal naar een ander vertrek. Deuren vlogen open. Ze traden een kamer binnen, die blijkbaar door gewone politieagenten als een soort heiligdom werd beschouwd. Er stonden vier telefoontoestellen en tegen de muur ratelde een telexapparaat. Zonder ophouden stroomden daardoor berichten, meldingen en waarschuwingen binnen. Er zat een juffrouw bij, die alles sorteerde en noteerde.

„Nog nieuws van het geval-Hadley?" informeerde de commissaris.

„Er zijn meldingen uit Amiens, Péronne, Guise, Saint-Quentin, Laon, Noyon en Compiègne. Nergens een Rondella gezien."

„Dan houden de schurken zich schuil," veronderstelde de commissaris. Toen stapte hij op een telefoontoestel af.

„Dit is een speciale lijn," zei hij, terwijl hij de hoorn tegen zijn oor drukte. „Hiermee kunnen we onmiddellijk aansluiting met Londen krijgen."

De professor nam de hoorn van hem over.

John verloor meneer Brant geen seconde uit 't oog. Even later hoorde hij een Engelse stem, onmiddellijk gevolgd door de bromstem van sergeant Dawson... Ze waren met het politiebureau van Tilford Park in Londen verbonden. Inspecteur Hadley was er niet. Natuurlijk niet. Er was maar één kans op de duizend, dat de inspecteur op het bureau was.

Meneer Brant vertelde alles wat er gebeurd was. Geen bijzonderheid sloeg hij over en hij verzocht de sergeant het bericht zo nauwkeurig mogelijk over te brengen.

John hoorde de sergeant zeggen: „Waar bent u op het ogenblik? Geef mij het nummer, dan kan de inspecteur onmiddellijk contact met u opnemen."

„Hier blijf ik niet," zei meneer Brant. „Ik ben op het politiebureau van Soissons, maar ik ga door naar Reims. Dat is een knooppunt van wegen. Zodra ik daar aankom, zal ik op het politiebureau weer opbellen. We doen hier alles wat maar mogelijk is. Zeg dat tegen de inspecteur. Misschien is de jongen al terecht voor we in Reims aankomen. Laten we het tenminste hopen."

John was blij dat meneer Brant zijn vader niet thuis had getroffen. Nu zou hij het nieuws eerst van sergeant Dawson horen. John kende sergeant Dawson goed en wist, dat deze de boodschap met veel tact zou overbrengen.

Meneer Brant zat voorovergebogen op een stoel, de handen slap tussen de knieën.

„Tenslotte," mompelde hij, „is het mijn schuld."

John bestreed dit heftig. „Het is de schuld van Tom. En mijn schuld. Ik ken Tom. Ik had hem niet uit het oog mogen verliezen."

De commissaris liet meneer Brant en John uit.

„U zou verstandig doen," zei hij, „eerst een stukje te gaan eten. U hebt al uw krachten nodig. En daarna kunt u het beste onmiddellijk doorrijden naar Reims. Bel me daar meteen op in welk hotel u gaat logeren. Trouwens, dat hoor ik wel van de recherche ginds." En half tot zichzelf zei hij: „Vreemd, dat er nog niets van Interpol is binnengekomen. De kerels kunnen zich niet lang schuilhouden. Je kunt een Rondella niet zo maar in je vestzakje stoppen."

Ze reden nu over de grote autowegen. Het was rustig langs de weg. Bijna niets dan vrachtauto's die voor het merendeel naar het zuiden reden. Stuk voor stuk haalde meneer Brant ze in. Na een poosje reden ze door de buitenwijk van een stad; elektrische verlichting, stoplichten en verkeersborden kondigden aan, dat ze in een grote stad waren, en opeens zagen ze de beide torens van de kathedraal van Reims.

Maar meneer Brant en John stelden op het ogenblik geen belang in torens. Ze reden rechtdoor naar het politiebureau, in de hoop dat er nieuws was. En misschien had vader opgebeld.

Meneer Brant vertelde alles wat er gebeurd was.

John werd wat minder ongerust. Want nu ging zijn vader zich ermee bemoeien. En Tom was geen sufferd, hij zou al het mogelijke doen om zich van de schurken te bevrijden. Bovendien was Interpol er ook nog en de Franse politie.

Meneer Brant stopte tot tweemaal toe om de weg te vragen. Het was al na middernacht, toch was het ter gelegenheid van de jaarmarkt tamelijk druk op straat.

De commissaris was er niet, maar de inspecteur die nachtdienst had, was met alles volkomen op de hoogte.

Eerst schoof de inspecteur meneer Brant een boodschap toe, die per telex was overgekomen. „Ik zie jullie te Dijon op het vliegveld. Dit had de vader van Tom en John uit Londen geseind.

Verbaasd keek meneer Brant de inspecteur aan. „In Dijon? En waarom niet híér?"

„Op ons àdvies," zei de inspecteur. „Een half uur geleden is een bericht binnengekomen. Er staat tussen Sézanne en Troyes een Rondella geparkeerd. Beter gezegd: de wagen staat er in het groen verscholen. Er zijn aanwijzingen dat de bandieten in een andere auto verder zijn gereden, waaruit we de conclusie trekken, dat ze met hun slachtoffer óf verder zuidwaarts willen, naar Marseille misschien, óf zullen proberen van Dijon uit de Duitse of Zwitserse grens te bereiken. Maar wees niet ongerust," zei de inspecteur, „we zullen ze wel krijgen."

„Ja," smaalde meneer Brant, „dat kén ik. Datzelfde hebben ze me overal al verteld."

De inspecteur wierp meneer Brant een kwade blik toe. Hij zei koel: „In ieder geval zullen we doen wat we kunnen."

De professor voelde dat hij de inspecteur beledigd had. „U moet mij niet kwalijk nemen, maar u begrijpt wel dat ik een beetje in de war ben."

De inspecteur knikte. „U moet eens een paar uurtjes gaan slapen. U kunt op het ogenblik zelf toch niets doen. Laat de zaak rustig aan ons over."

„Ja maar, als ze die jongen iets doen! Als ze hem vermoorden. . . Wie weet."

De inspecteur schudde het hoofd. „Voorlopig is er geen gevaar. We weten nog wel niet wat die kerels van plan zijn, maar ze hebben natuurlijk de bedoeling geld uit die kinderroof te slaan."

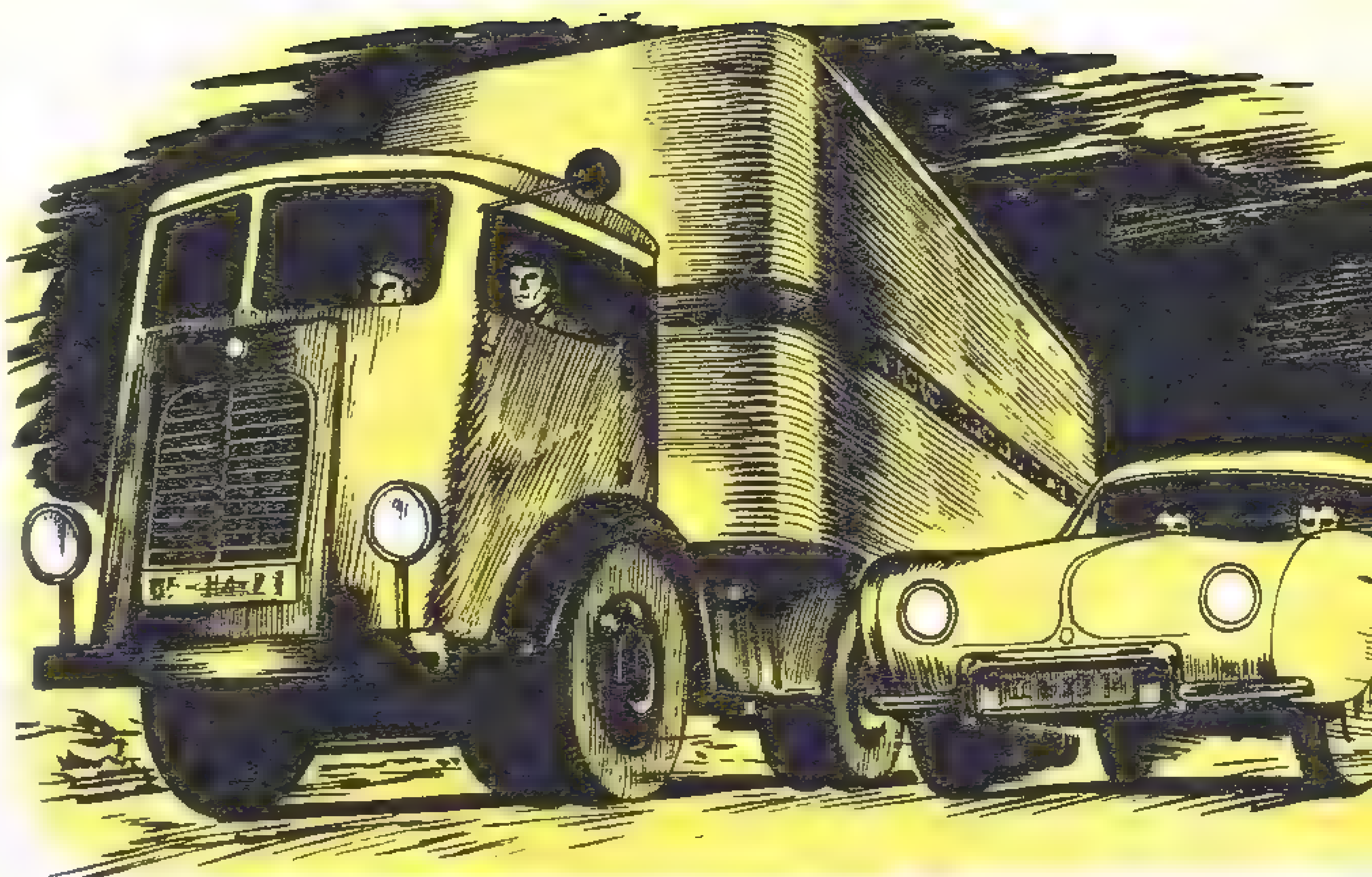
De politieman nam de telefoon. „Aan de overkant is een goed hotel," zei hij. „Daar worden voor ons altijd een paar kamers vrijgehouden. Ik zal even zeggen dat u komt."

John sliep nog voor hij zijn hoofd op het kussen gelegd had. Hij was doodop.

Toen hij wakker werd, was het al volop dag. Het duurde enkele ogenblikken voor hij begreep waar hij zich bevond en wat er de vorige dag gebeurd was. Tom was ontvoerd! Maar, zo flitste het door zijn hoofd, natuurlijk hebben ze hem nu al gevonden.

De mannen van Interpol zijn geen kleine jongens en de Franse politiemannen zien er ook niet uit of ze zich de kaas van hun brood laten eten. Hij klopte op de kamer van meneer Brant, maar deze was al beneden in de hal.

John holde met twee treden tegelijk de trap af. Toen de professor John zag komen, wendde hij zich om en schudde het hoofd.

Stuk voor stuk haalde meneer Brant ze in.

„Nog niets. . ." zei hij. „We rijden door naar Dijon. De politie heeft de verlaten Rondella onderzocht. Waarschijnlijk zijn de bandieten in een andere auto doorgereden. Er zijn sporen gevonden, die daarop wijzen. De politie heeft zelfs kunnen vaststellen, dat het een auto met tamelijk versleten banden is."

„Maar weten ze het merk en het nummer niet? Ze moeten de auto toch ergens vandaan gehaald hebben? Gekocht of gestolen."

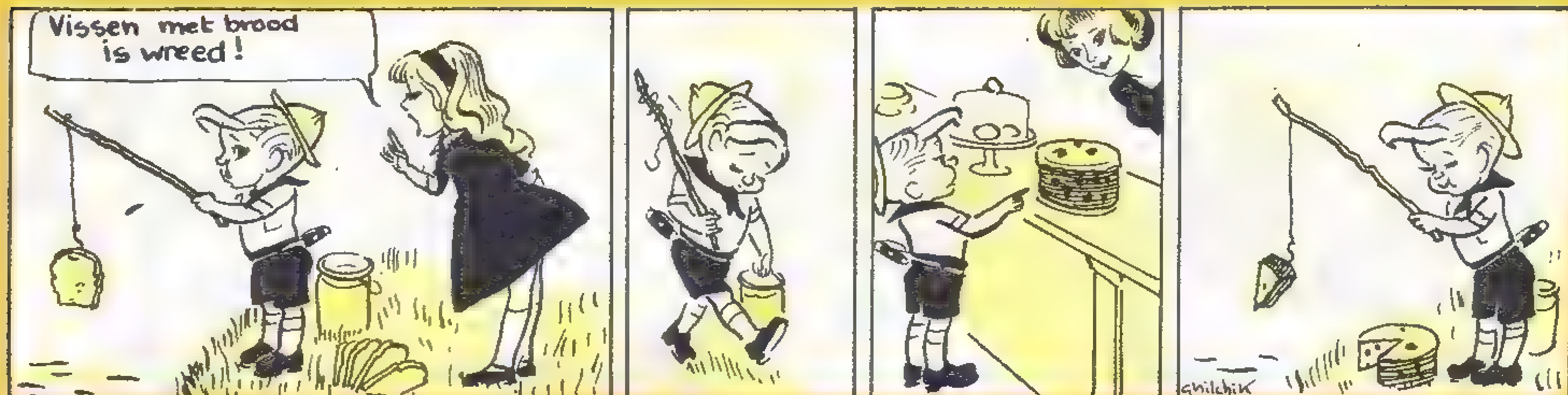
„Juist," zei de professor, „dat heeft de politie ook gedacht en ze hebben het onderzocht. Er zijn inderdaad de laatste dagen enkele auto's gestolen. Maar bij nader onderzoek bleek dat die kerels het niet gedaan kunnen hebben."

„Dus. . .?" vroeg John.

„Daaruit hebben ze de conclusie getrokken dat ze deel uitmaken van een bende en dat andere bendeleden hun een andere auto hebben bezorgd. Natuurlijk wisten Bokser en Snuffel wel, dat ze met hun Rondella in de gaten zouden lopen!"

Wordt vervolgd

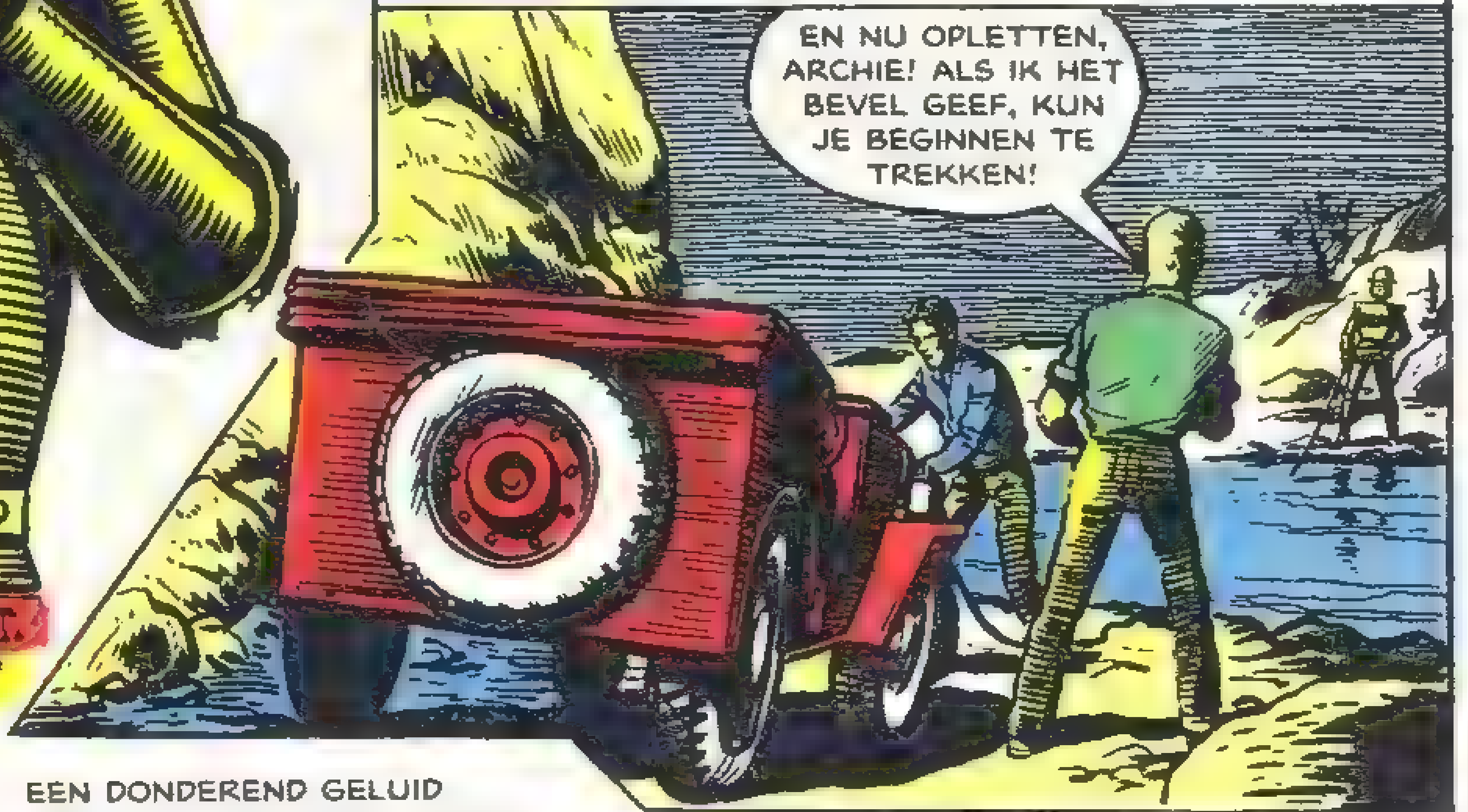
DICKIE DAPPER

De man van staal

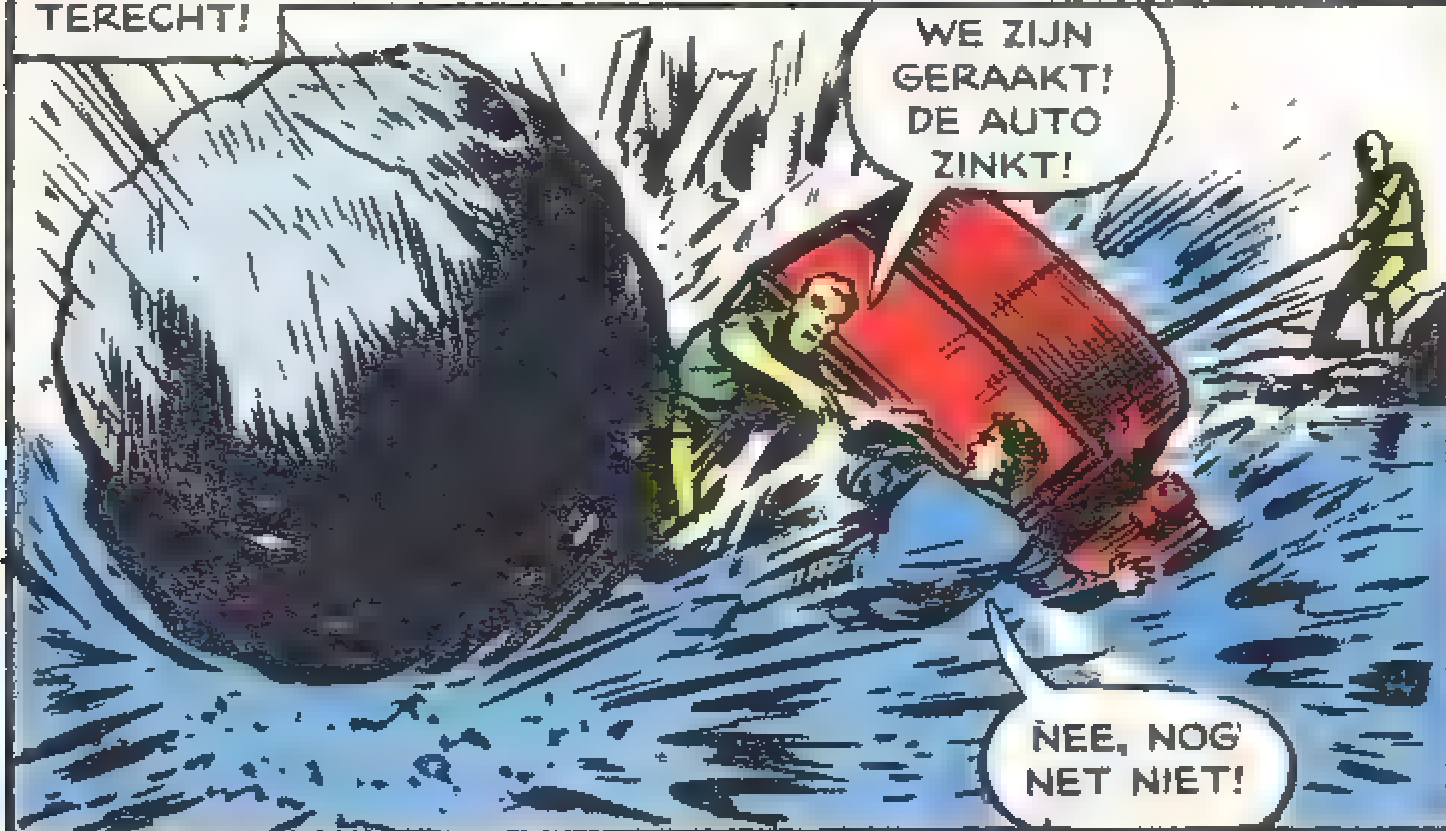
TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN AFGELEGEN DEEL VAN NIEUW-MEXICO, WAAR ZE BESCHULDIGD WERDEN VAN EEN OVERVAL OP EEN POSTKOETS. OM HUN ONSCHULD TE BEWIJZEN WAREN ZE OP DE VLUCHT GEGAAN VOOR SHERIFF HANSON.

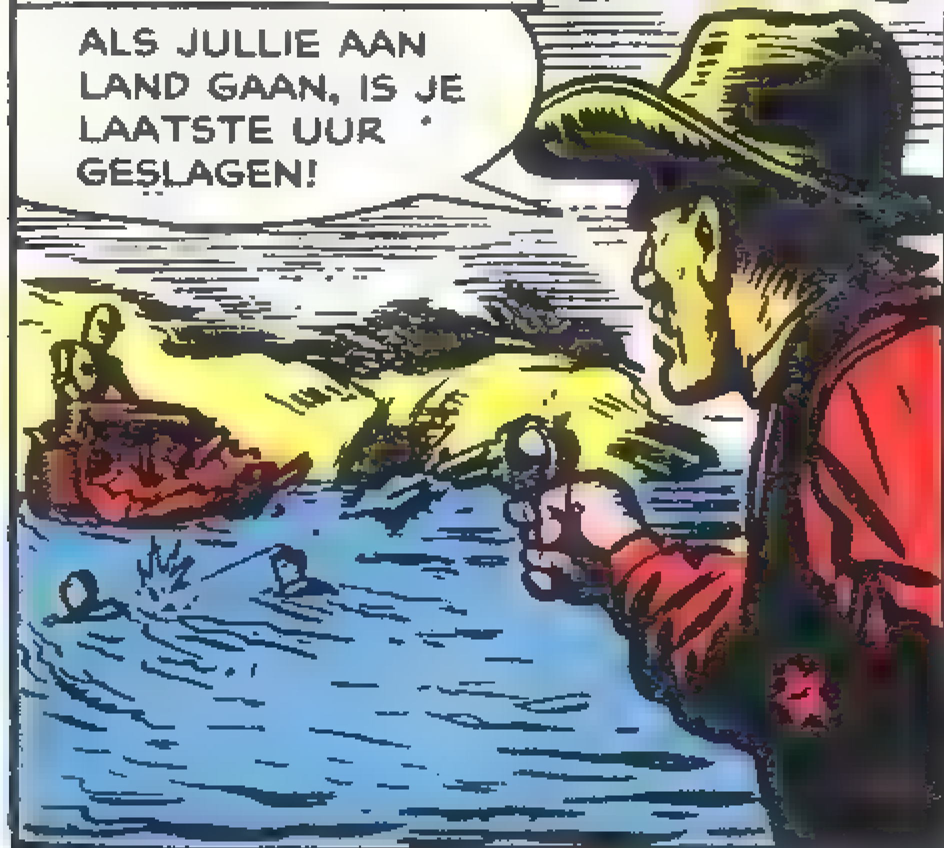

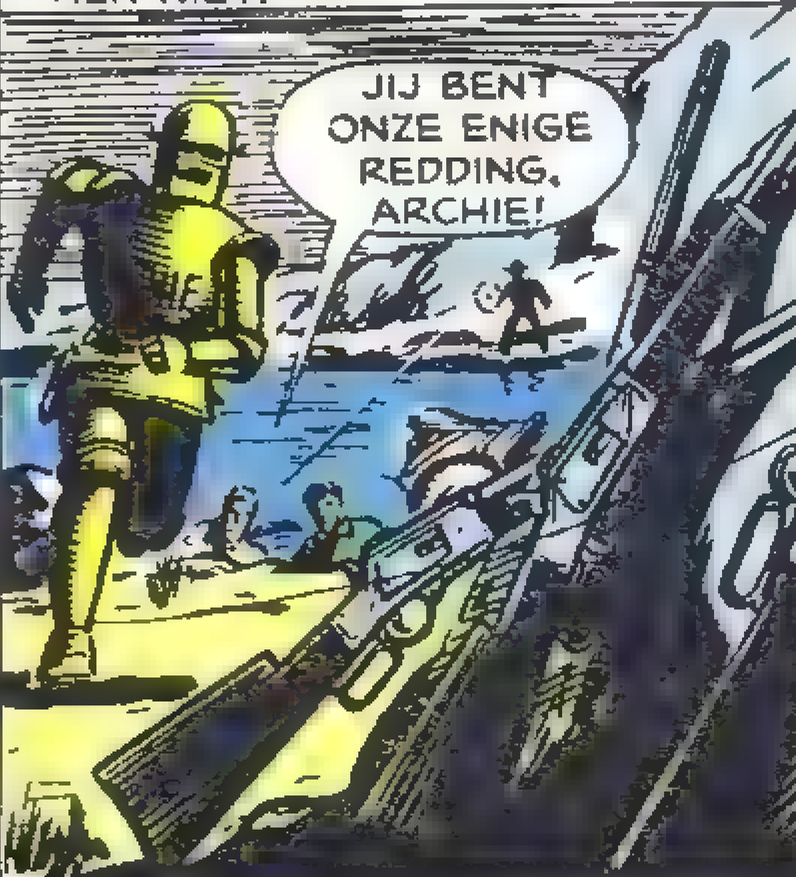

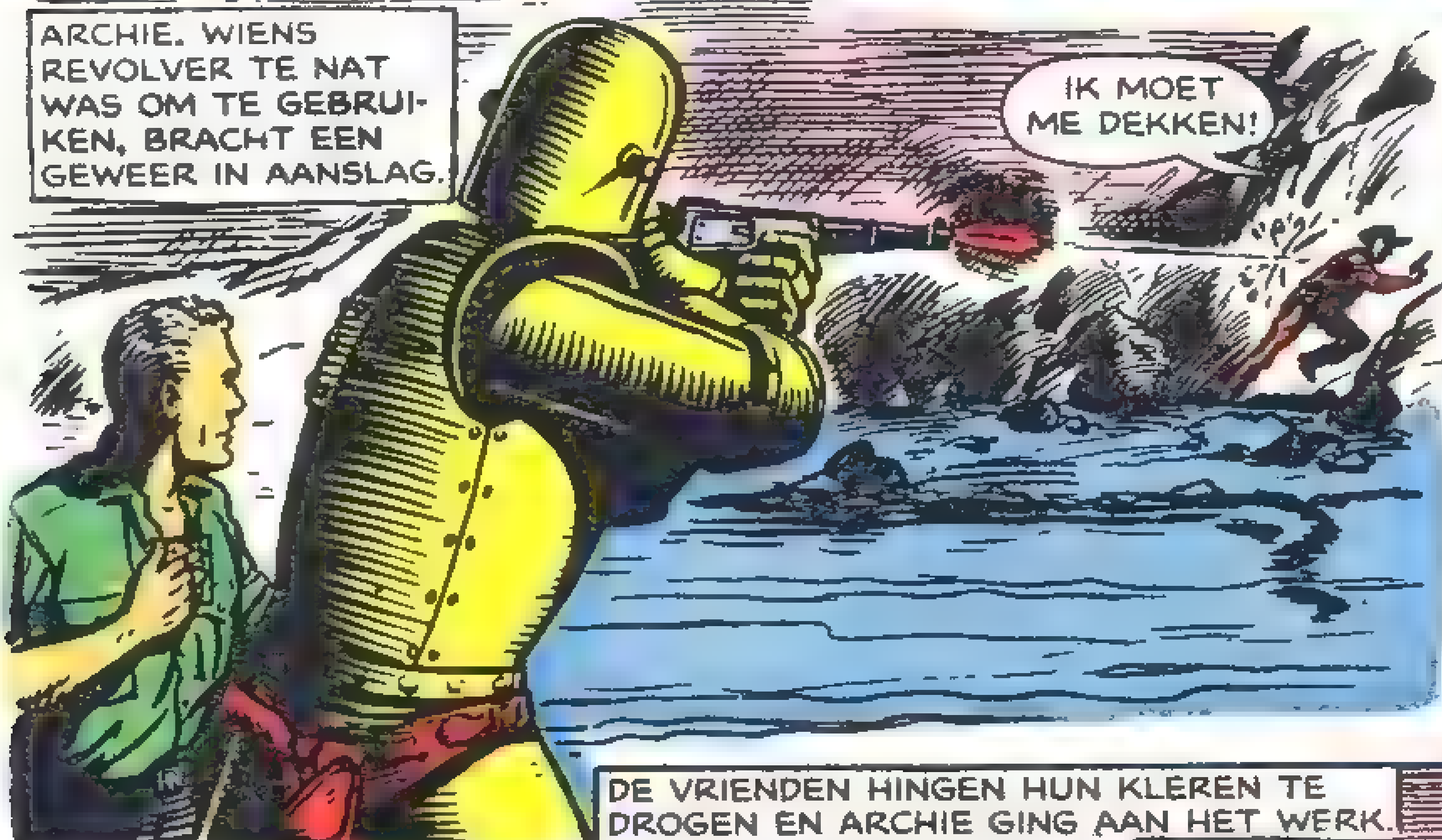

SHERIFF HANSON TROK ZIJN REVOLVER EN SCHOOT.
ALS JULLIE AAN LAND GAAN, IS JE LAATSTE UUR GESLAGEN!

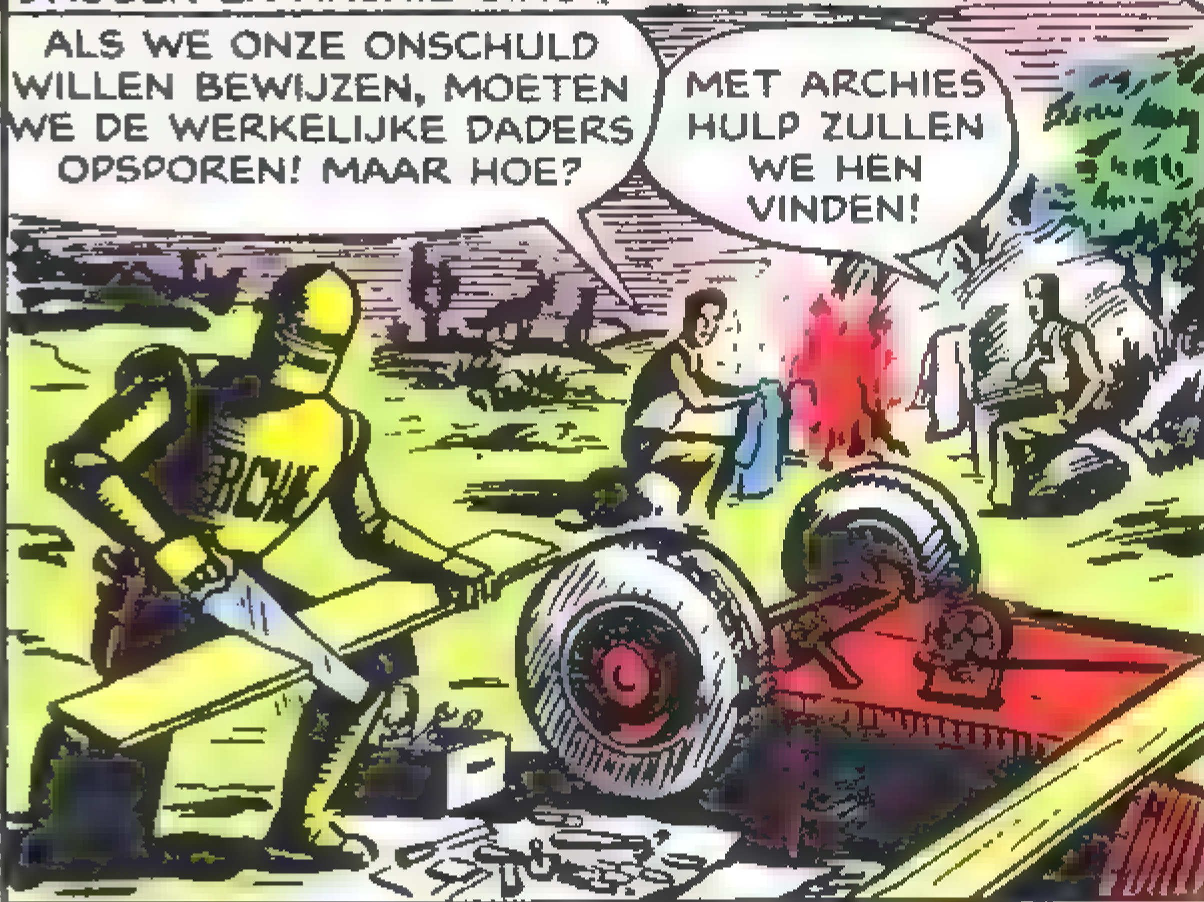

ALS TED EN KEN AAN LAND GINGEN, ZOUDEN ZE EEN PRACHTIG DOELWIT ZIJN VOOR DE SCHUTTER.
IK ZAL ARCHIE EEN VAN DE GEWEREN LATEN HALEN DIE WE BUIT-GEMAAKT HEBBEN!

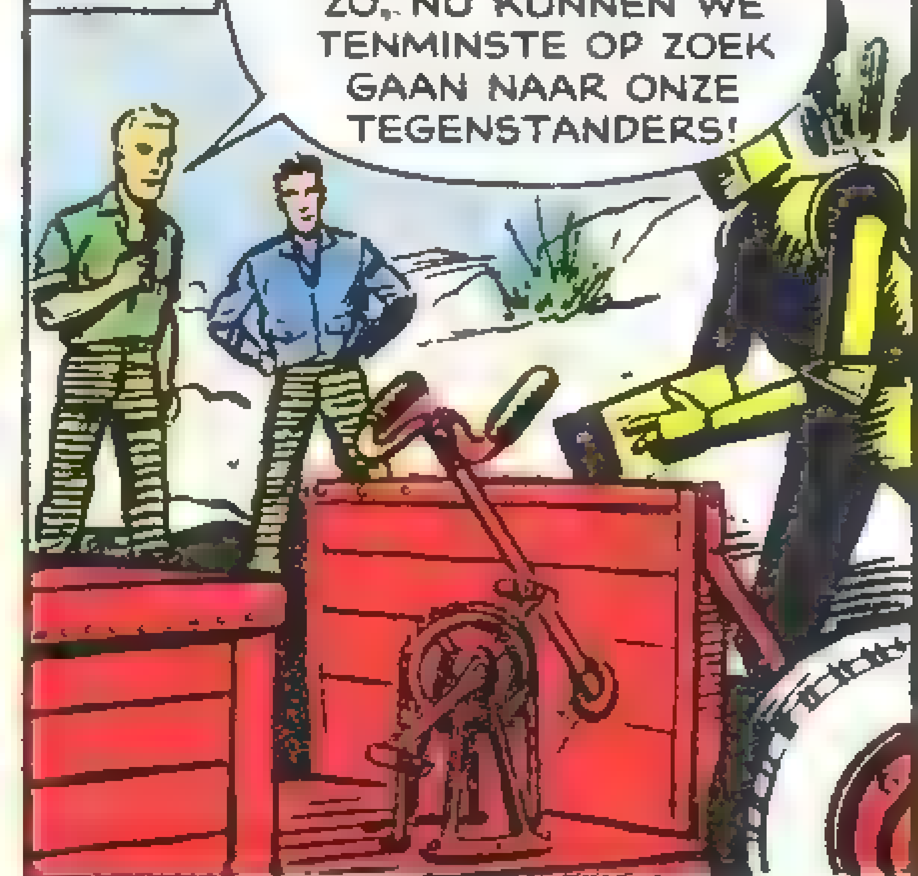

ARCHIE HOLDE NAAR DE GEWEREN. INTUSSEN BLEEF DE SHERIFF SCHIETEN, MAAR HIJ RAAKTE HEN NIET.
JIJ BENT ONZE ENIGE REDDING, ARCHIE!

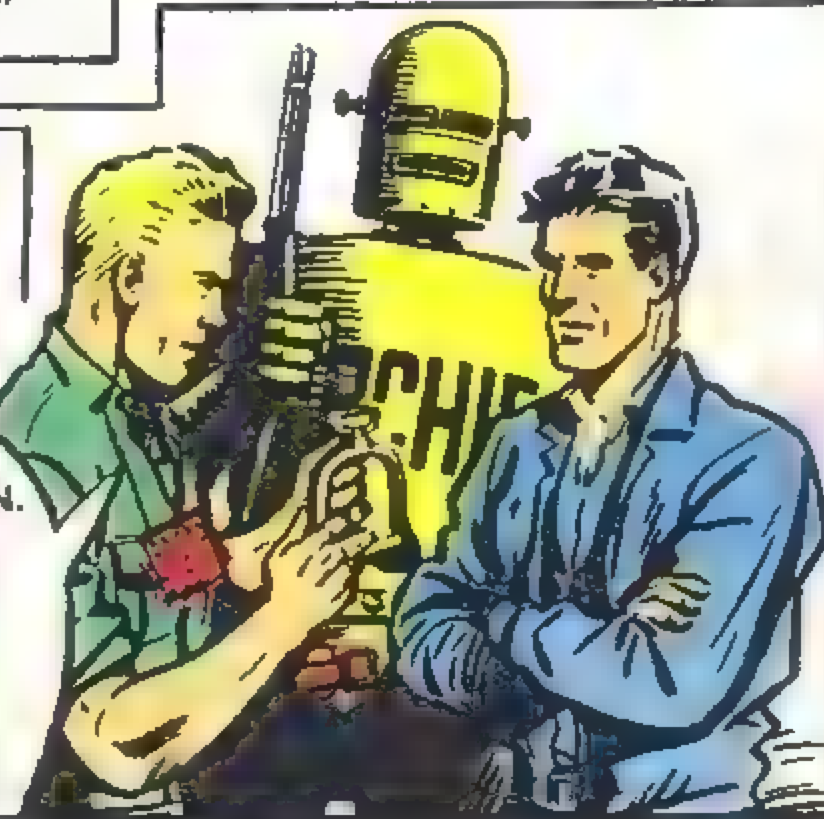

ARCHIE, WIENS REVOLVER TE NAT WAS OM TE GEBRUIKEN, BRACHT EEN GEWEER IN AANSLAG.
IK MOET ME DEKKEN!

HANSON ZOCHT VLUG DEKKING.
ARCHIE IS EEN PRIMA SCHUTTER!
JA, MAAR DIT ZAL DE SHERIFF ONS NOOIT VERGEVEN!

TED KEEK BEZORGD NAAR DE TRAPAUTO.
DE AUTO IS ERNSTIG BESCHADIGD! ARCHIE ZAL HEM EERST MOETEN REPAREREN! GELUKKIG DAT WE GEREEDSCHAP BIJ ONS HEBBEN!

DE VRIENDEN HINGEN HUN KLEREN TE DROGEN EN ARCHIE GING AAN HET WERK.
ALS WE ONZE ONSCHULD WILLEN BEWIJZEN, MOETEN WE DE WERKELIJKE DADERS OPSPOREN! MAAR HOE?
MET ARCHIES HULP ZULLEN WE HEN VINDEN!

TEGEN DE MORGEN WAS DE TRAPAUTO KLAAR.
ZO, NU KUNNEN WE TENMINSTE OP ZOEK GAAN NAAR ONZE TEGENSTANDERS!

TED BEKEEK DE STIJGBEUGEL DIE EEN VAN DE BENDELEDEN HAD VERLOREN.
IK VERMOED DAT DIT HET WERK IS VAN TARASCO-INDIANEN. EEN AANTAL VAN HEN WONEN IN EEN STADJE HIER IN DE BUURT. MISSCHIEN KUNNEN WE DAAR DE MAN VINDEN DIE DIT GEMAAKT HEEFT.

ALS DAT LUKTE, ZOUDEN ZE MISSCHIEN OOK EEN SPOOR VINDEN VAN DE BENDE.
HET IS GEVAARLIJK ONS IN DE STAD TE VERTONEN, MAAR HET MOET!
ALS WE NIET HEEL GAUW SLAGEN, KOMEN WE WEER IN DE GEVANGENIS TERECHT!

Geoffrey Morgan

Het geheim van de zandbank

Pas toen de *Tamara* de haven uit was, rijzend en dalend op de grijsgroene golven van de Noordzee, kreeg Bret Davis gelegenheid zijn passagier eens goed op te nemen. Meneer Savidge was een zwaargebouwde man met een dik, rood gezicht en donkere ogen. Hij had een mooi, duur pak aan, dat meer thuishoorde in een luxeauto met chauffeur dan in een zeventons sloep. Hij zat aan dek, tegen een windschot geleund, met de kraag van zijn regenjas omhoog en zijn hoed in zijn ogen. Er woei een stevige zuidwester. Meneer Savidge had zijn stijve been voor zich uitgestrekt, één hand hield hij in zijn zak en in de andere rustte een dikke wandelstok waar hij bij het lopen op steunde.

Een paar dagen geleden had hij in een ander kustplaatsje een motorboot gehuurd, waarmee hij langs de kust van Essex was gevaren om het leven van de zeevogels te filmen. Na drie dagen was hij in een storm aan de grond gelopen op de Kaaimanzandbank. Voor het weer vloed werd was de boot vrijwel aan stukken geslagen. Savidge en twee bemanningsleden waren gered door een reddingsboot, maar hij was alles kwijt. Alles behalve misschien zijn filmcamera en de films. Die had hij namelijk in een waterdichte, met lood verzwaarde zak gepakt. Hij hoopte dat hij ze terug zou vinden als de zandbank droogviel en daarom had hij nu de *Tamara* afgehuurd.

Bret had juist een slappe tijd en zijn klant bood goed geld. Anders was hij misschien niet uitgevaren, want het weerbericht had zwaar weer voorspeld. Nu ze eenmaal uit de kust waren, vroeg hij zich af of ze het wel zouden halen. De wind werd steeds harder en de zon verdween achter de wolken.

„Hoelang doen we er nog over?" vroeg Savidge.

„Nog minstens een uur," zei Bret. „Maar ik ben bang dat er van zoeken niet veel zal komen. Met dit weer kan ik waarschijnlijk geen roeiboot uitzetten, zeker niet als het nog slechter wordt. Dat is te gevaarlijk."

Savidge keek Bret zuur aan. „Dan is er niks aan te doen. Maar onthou dit goed: als het niet lukt, krijg je maar de helft van het geld."

Dat was inderdaad de afspraak: als hij zijn passagier niet op de zandbank kon brengen, zou Bret de helft van zijn geld krijgen. Toch was hij niet van plan de *Tamara* eraan te wagen, hoe goed hij het geld ook gebruiken kon.

Na een poosje stond de passagier met enige moeite op, keek eens naar de woelige zee en zei dat hij voorlopig beneden in de kajuit ging zitten. „Het wordt me hier te guur. Waarschuw me, als de Kaaimanbank in zicht is."

Bret knikte. Savidge hees zich op het smalle bruggedek. Met zijn stok onder zijn arm klemde hij zich vast aan de rand van het luikgat. Maar voor hij het kajuitstrapje had bereikt, sloeg er een zware golf tegen de boeg. Bret had het zien aankomen; terwijl hij met het roer manoeuvreerde, schreeuwde hij een waarschuwing. Water en schuim sloegen over het voordek. Savidge wankelde even en tuimelde daarna de trap af en de kajuit in. Zijn stok was ook gevallen en die gleed van het dek af de zee in, waarna hij onmiddellijk zonk. Zelfs op dit spannende ogenblik viel het Bret op dat de houten wandelstok zonk als een baksteen.

Hij vierde het grootzeil en was een beetje opgelucht toen Savidge zijn hoofd boven het luik stak. Hij zag er nu bleek uit en van zijn zelfbewustheid van daarstraks was weinig of niets meer over.

„Hoe is het?" vroeg Bret.

„Goed," zei Savidge een beetje beverig. „Ik heb alleen mijn stok verloren."

„Ja, hij is overboord gevallen. Nou, beter híj dan u."

Savidge keek teleurgesteld. „Ik heb er

W. Balm

genoeg van," zei hij flauwtjes. „Keer maar om, Davis. Het is jouw schuld niet. Je krijgt de volle prijs."

Toen ze weer in de haven lagen bood Bret aan de volgende dag nog een poging te doen de zandbank te bereiken. Maar Savidge zei dat hij liever naar Londen terugging en een half uur later zat hij, een nieuwe wandelstok rijker en een paar honderd gulden armer, in de trein.

Bret vond het allemaal maar geheimzinnig. Waarom had Savidge bijvoorbeeld geen boot gehuurd in Tebmarsh, dat veel dichter bij de Kaaimanbank lag? Waarom wilde hij eerst per se wel naar de zandbank en toen ineens niet meer?

Een poosje later kwam Bret toevallig Ted Marlin tegen, de stuurman van de reddingsboot die twee dagen geleden Savidge van de Kaaimanbank had gehaald. Ted herinnerde zich het voorval natuurlijk nog heel goed en hij vertelde dat hij Savidge zo juist een halte verder uit de trein naar Londen had zien stappen. Vreemd, dacht Bret. Uitstappen als hij pas ingestapt is. Verder vertelde Ted nog dat Savidge tegen hem niets had gezegd over het verlies van zijn camera en films. Nu begreep Bret er helemaal niets meer van. „En wat is er dan met de twee anderen gebeurd? Die twee die jullie samen met Savidge van de zandbank gehaald hebben?"

„Nou, die zijn gisteren weer teruggegaan naar Nederland," antwoordde Ted.

„Teruggegaan naar Nederland?" riep Bret stomverbaasd. „Kwamen ze daar dan vandaan?"

„Ja. Savidge schijnt in Nederland hun boot te hebben gehuurd om vandaar naar hier te komen."

Waarom zou Savidge me iets wijsgemaakt hebben? dacht Bret. Wat zou die vreemde passagier in zijn schild voeren?

Toen Bret weer aan boord van zijn scheepje was, spreidde hij in de kajuit een kaart uit van het noordelijke deel van de Thamesmonding en bekeek de zuidwestelijke punt van Kaaimanbank eens goed. Alle gebeurtenissen van die dag gingen nog eens door zijn hoofd en er kwamen een heleboel vragen in hem op. Waarom had Savidge hem niet verteld dat hij uit Nederland was overgestoken, maar dat verhaal verteld van die Engelse motorboot? Waarom was die wandelstok gezonken? Zou hij verzwaard zijn en zo ja, waarom en waarmee? Wat deed Savidge hier in Manningfield en waarom zei hij dat hij terugging naar Londen, terwijl het niet waar was? Misschien, zo bedacht Bret, was het antwoord op al die vragen ergens op de Kaaimanbank te vinden...

Hij borg de kaart weg en maakte toebereidselen om de volgende ochtend vroeg te vertrekken. Bij het aanbreken van de dag was de *Tamara* al uit de kust en op weg naar de zandbank, die zij gisteren niet had kunnen bereiken.

Het weer was opgeklaard en de wind was noordoost. Bret kwam precies volgens zijn berekening bij laag water op de plaats van bestemming aan, maar tegen de tijd dat hij het anker had laten vallen en zijn lichte roeiboot had uitgezet, begon de vloed op te komen. De Sleuf, waarin hij voor anker was gegaan, was een smalle geul tussen de zuidwestpunt van de Kaaimanbank en een aangrenzende zandplaat, die bij eb eveneens droogviel. Bij deze weersgesteldheid was het in de Sleuf even rustig als in een stil binnenwater.

De zandbank was verlaten. Van de zuidwestpunt af rees de geelbruine oppervlakte geleidelijk omhoog en vormde een gladde, ovale zandplaat, die leek op de rug van een of ander zeemonster dat uit het water oprees. Bret trok de roeiboot op het droge. Daarna begroef hij het anker in het zand en begon zijn onderzoekingstocht.

Van het dek van de *Tamara* af had hij

„Waarschuw me, als de Kaaimanbank in zicht is."

het grootste deel van de zandplaat kunnen overzien, maar sommige stukken, zoals de kuilen en de achterkanten van de heuveltjes, waren bij laag water vanuit de Sleuf niet zichtbaar. Daarom ging Bret allereerst naar die gedeelten. Maar hij werd teleurgesteld, want de kuilen en de heuveltjes waren even leeg en kaal als de rest. Terwijl de vloed aan alle kanten kwam opzetten, inspecteerde hij de zandbank in alle richtingen.

Toen hij een tijd later terugging naar zijn roeiboot werd zijn aandacht getrokken door twee krijsende zeemeeuwen. Hij bleef staan. De vogels krakeelden aan de rand van een ondiepe plas op de bodem van de kuil. Hij liep erheen en verjoeg de vogels om te zien waar ze om vochten. In het zand aan de rand van de plas zag hij een donker voorwerp. Hij knielde neer en raakte het aan. Het was een kort, rond stuk hout, dat stevig in de bodem vastzat.

Met zijn zakmes begon hij het zand eromheen weg te schrapen en er kwam een gebogen stuk hout te voorschijn, dat veel op een handvat leek. Hij pakte het met twee handen beet en trok zo hard hij kon. Het gaf langzaam mee, maar vóór het voorwerp helemaal uit het zand was bevrijd, wist Bret al wat het was: een wandelstok.

De stok zag er ongeveer hetzelfde uit als die van Savidge, die de vorige dag vijf kilometer daarvandaan overboord was gevallen, maar er was toch een verschil. De ijzeren dop aan de onderkant van de stok was groter dan die aan de stok van Savidge.

Bret bekeek de dop nog eens goed en zag langs de rand ervan een dun donker streepje alsof er iets op geplakt of gestreken was. Hij schraapte er met de punt van zijn mes langs en het goedje begon af te schilferen. Nu zag hij dat de dop losgeschroefd kon worden. Weldra hield hij hem in zijn hand. De stok was hol. Toen hij hem rechtop hield, viel er een lange, dunne cilinder uit. Ook deze had een dop, die Bret eraf schroefde, en nu hield hij een stijf opgerold voorwerp in zijn hand. Het was een stevig stuk linnen en het was beschilderd: een schilderij. Vol verbazing keek Bret naar het doek. Het was het beroemde schilderij van Lentre, dat pas geleden gestolen was van een tentoonstelling in Amsterdam. Dat wist Bret van een kunstschilder, die een maand geleden zijn boot had gehuurd om zeegezichten te maken. Die schilder had hem zelfs een reproduktie van het beroemde schilderij laten zien en erbij verteld dat de Nederlandse regering een hoge beloning had uitgeloofd voor degene die het kostbare stuk terugbezorgde.

Dat was dus de werkelijke reden geweest waarom Savidge gisteren naar de zandbank wilde. Geen wonder dat hij in een slechte bui was geweest. Hij had in Nederland een scheepje gehuurd met de bedoeling ergens op deze eenzame kust te landen, maar het had schipbreuk geleden op de Kaaimanbank, en omdat hij bang was dat de douane of andere autoriteiten hem lastige vragen zouden stellen, had Savidge de stok toen maar in het zand begraven. Hij was aan boord van de *Tamara* gekomen met een stok die er bijna precies zo uit zag en die hij met lood had verzwaard om hem ongemerkt te kunnen omruilen voor degene die op de zandbank was en die Bret nu in zijn handen hield. Dat zou een klein kunstje zijn geweest. Hij had dan kunnen zeggen dat zijn filmcamera niet te vinden was en dat zou iedereen geloofd hebben. Geen wonder dat hij gisteren niet verder wilde gaan toen zijn stok overboord was gevallen.

Bret rolde het doek weer op, deed het in de cilinder, schoof deze weer in de stok en schroefde de dop er stevig op. Terwijl hij daarmee bezig was, gingen zijn ogen ineens naar de top van een van de zandheuveltjes...

Savidge stond naar hem te kijken met een grijns op zijn gezicht en een revolver in zijn hand.

„Zo, Davis, jij was er dus het eerst, hè?" zei hij langzaam. „Ik maakte me al zorgen over je."

Bret begon langzaam naar boven te klimmen. „Kunt u maar niet beter bekennen, meneer Savidge?" vroeg hij rustig. „Uw geheim is uitgekomen. Wees verstandig en doe dat ding weg."

„Nee, ik denk dat ik het nog nodig zal hebben als jij niet oppast."

„Als u niet oppast en een beetje lang wegblijft, komt degene die u hierheen gevaren heeft straks nog kijken," zei Bret.

„Daar hoef ik niet bang voor te zijn," antwoordde Savidge. „Ik heb deze keer iemand meegenomen die ik kan vertrouwen. Iemand die weleens een beetje smokkelt als de visvangst slecht is." Hij grinnikte vals. „Stokes heet hij. Deze Stokes weet ook dat ik jou hier achterlaten zal. Op zo'n kleinigheidje let hij niet, als hij een deel van de winst krijgt. Ho. Blijf daar staan," besloot hij en hield de revolver op Bret gericht.

Bret bleef staan.

„Laat die stok vallen en vlug een beetje."

Bret gehoorzaamde schoorvoetend.

„En nu loop je zes passen achteruit. Toe, schiet op. Deze revolver is geladen."

Met het wapen op zijn tegenstander gericht raapte Savidge de stok op. „Ziezo," zei hij. „Ga nu maar mee. We hebben je roeiboot al losgegooid en je schip is al op sleeptouw. We zullen het ergens in volle zee kappen. Dan denkt iedereen dat jij verdronken bent en dat zal ook gebeuren zodra het hoog water is. Kijk maar eens rond, Davis."

Bret keek rond. Aan de rand van de zandplaat lag een roeiboot. Er zat een man in. Een eind verderop lag een grauwe vissersboot met de *Tamara* achter zich. Bret kende Stokes niet en had zijn boot nooit eerder gezien.

„Zie je wel?" De honende stem van Savidge klonk vlak aan zijn oor. Bret draaide zich om en probeerde opzij te springen, maar het was te laat. Toen de revolver hem net boven zijn slaap raakte, schoot er een felle pijnscheut door zijn hoofd. Hij viel, rolde langs de helling naar beneden en bleef in een plas liggen. Alles werd zwart om hem heen

Gelukkig bracht het koude water van de plas hem weer gauw tot bewustzijn. Toen hij zijn ogen opendeed, spoelde het tegen zijn gezicht. Slap en duizelig wankelde hij weer de helling op, bleef boven languit liggen en gluurde behoedzaam naar de Sleuf. Savidge en Stokes klommen juist uit het roeibootje aan boord van de grotere boot. Bret keek om zich heen en zag tot zijn schrik dat de zandbank al veel kleiner was geworden. Weldra zou hij helemaal door de vloed overspoeld worden.

De motor van de vissersboot sloeg plotseling aan en Stokes liep naar voren om het anker te lichten. Savidge hinkte achter hem aan. Terwijl de visser het anker stouwde en gebukt stond, gaf Savidge hem een flinke duw, zodat hij overboord sloeg. Stokes greep zich in zijn val blindelings aan het anker vast en trok dit met zich mee.

Toen Bret dit gezien had stond hij op, holde over het zand en het water in en dook onder. Voor hij dook zag hij het donkere hoofd van Stokes dicht bij de boeg bovenkomen. Bret zwom onder water naar de achtersteven van de *Tamara*, hees zich aan boord en liet zich snel over het achterdek rollen tot in de cockpit. Terwijl hij daar naar adem lag te snakken, hoorde hij dat de motor van het andere schip op toeren kwam en voelde hij zijn eigen boot langzaam in beweging komen. Hij gluurde om een hoek en zag Savidge aan het roer van de vissersboot angstvallig naar alle kanten over het water speuren.

Bret maakte een kist open en haalde er een paar reservekatrollen uit. Hij kroop naar voren langs het gangboord, mikte zorgvuldig en gooide er een naar de figuur op de andere boot. De tweede had hij niet meer nodig. Het zware voorwerp had Savidge aan het achterhoofd geraakt en de man was direct in elkaar gezakt.

Even later sprong Bret aan boord van de vissersboot. Savidge was nog buiten bewustzijn. Bret raapte de revolver op en zette de motor op halve kracht. Toen sleepte hij de bewusteloze man naar de kajuit, legde hem erin en deed het luik stevig dicht. Hij haalde de kostbare wandelstok van het dek en nam hem mee naar de cockpit. Ineens besefte hij met schrik dat hij de drenkeling glad vergeten had. Op dat ogenblik hoorde hij een zwak hulpgeroep achter de boten. De man die erin had toegestemd Bret op de zandbank achter te laten, liep nu zelf gevaar te verdrinken.

Bret moest inwendig lachen om de manier waarop de bordjes verhangen waren. Hij ging aan het roer zitten, voer met zijn wonderlijke sleep in een cirkel rond en stopte dicht bij de zwemmer. Hij trok Stokes aan boord en duwde hem op de vloer in de cockpit.

„Als ik van jou ook maar één kik hoor," dreigde hij, met de revolver zwaaiend, „zal ik je met dit dingetje mores leren."

Stokes kroop onderdanig in een hoek. „Ik had je niet aan je lot overgelaten, hoor," mompelde hij. „Ik wachtte alleen mijn tijd af."

„Ja, tot de zandbank onder water stond, hè?" zei Bret onvriendelijk. „Als je de zaken wilt gaan verdraaien, kun je je de moeite sparen. Jij dacht dat Savidge je een deel van de winst zou geven" — hij gaf met zijn voet een tik tegen de wandelstok — „maar je hebt verkeerd gerekend. Hij was van plan om jou ook uit de weg te ruimen, zodat er helemaal geen getuigen van z'n misdrijf zouden zijn."

Stokes haalde zijn schouders op.

„Nee, man," vervolgde Bret, „je kunt beter een ander verhaal bedenken voor de politie straks aan boord komt. Misschien wil Savidge je wel helpen als hij bijkomt."

Terwijl de boten over de kalme zee terugvoeren naar de haven van Manningfield, leunde Bret achterover en kwam op verhaal. Met zijn linkerhand aan het roer en de revolver in de rechterhand voelde hij zich de koning te rijk. Nu en dan keek hij naar de wandelstok tussen zijn voeten. Als het waar was wat die schilder had gezegd, kreeg hij misschien de vorstelijke beloning wel. Dan was hij voorlopig uit de zorgen en zou hij kunnen sparen voor een grotere boot. En dan — hij moest er ondanks zijn heftige hoofdpijn om lachen — dan was zijn tochtje naar de Kaaimanbank warempel het beste geweest dat hij ooit had gemaakt!

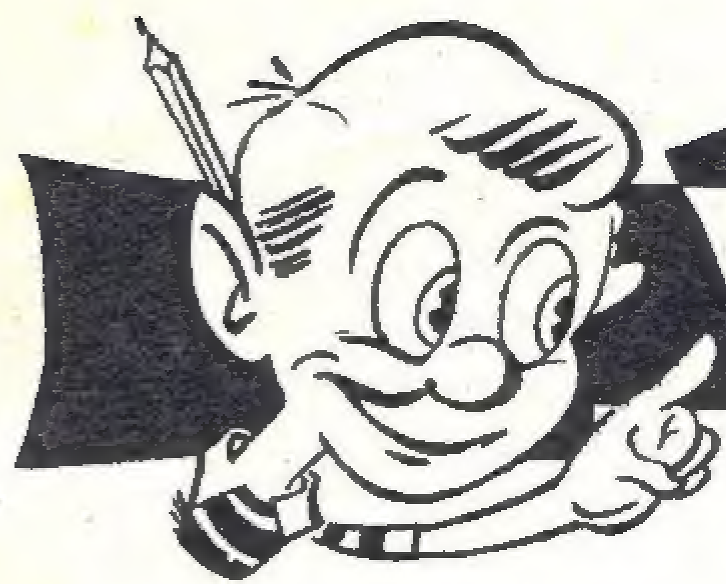
Bret keek rond. Aan de rand van de zandplaat lag een roeiboot. Er zat een man in.

UREN LATER, NA EEN TOCHT DOOR HET WOESTE OERWOUD......
DÁÁR IS MIJN BOOT. DIE KRIJG JIJ VAN MIJ, OMDAT JE ONS ZO GOED HEBT GEHOLPEN

DAT WAS LIEF VAN HET NEGERMEISJE. NU KAN JONKER FRIS WEER VAREN

OE! ! HET BEGINT TE STORMEN!!!

?
WAT NU ??? EEN GOLF? OF EEN ROTS? IN-EENS GAAT DE BOOT DE HOOGTE IN.
.....

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoordpuzzel

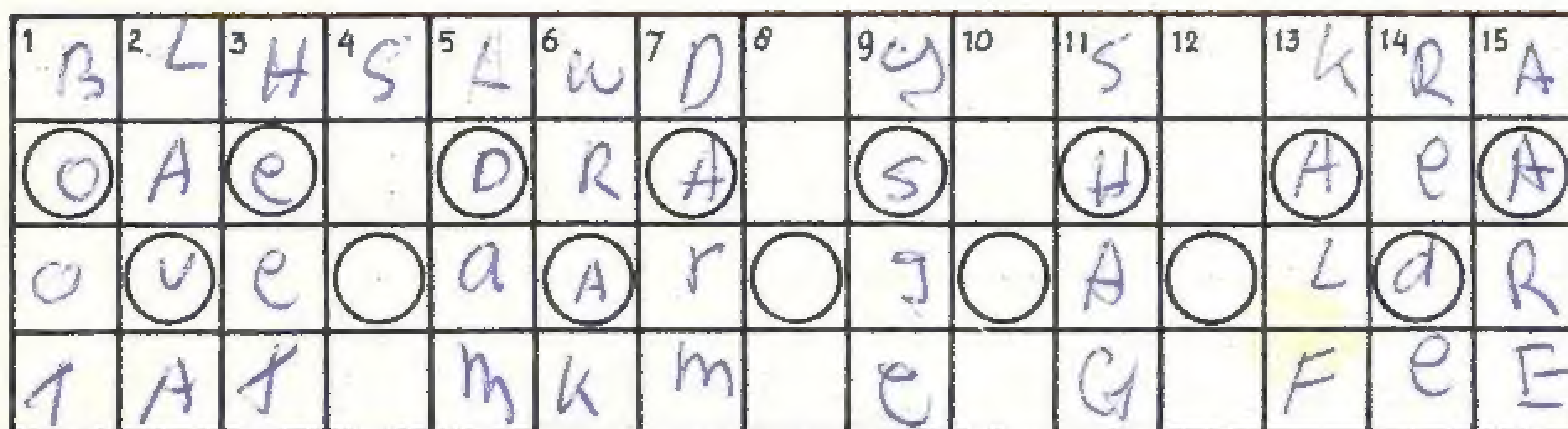
Horizontaal :

1 Schep
5 Zuivelprodukt
9 Schuifbak in kast
10 Bitter lichaamsvocht
12 Weg met bomen
14 Lof, aanzien
17 Voornemen
19 Platboomd vaartuig
20 Lang afhangend deel, van een bruidsjapon bijvoorbeeld
21 Zeer, bijzonder
22 Senior (afkorting)
24 Meisjesnaam
26 Niet breed
28 Rode, tamelijk flauwe vrucht
31 IJzerhoudende aarde
32 Dwaas, gek
33 Smalle opening
36 Wandelplaats
37 Gehoororgaan
39 Zuiderbreedte (afkorting)
41 Iets
43 Platte, op schol gelijkende vis
44 Rund
45 Peulvrucht
47 Dierewoning
48 Korf
49 Gezworen belofte
51 Grauwtje
52 Verhoging in de aardkorst
53 Sneeuwschaats

Verticaal :

2 Snee (van koek bijvoorbeeld)
3 Voorzetsel
4 Meestentijds, gewoonlijk
5 Kilogram (afkorting)
6 Grappig dier
7 Telwoord
8 Watervlakte; meer
11 Nauw
13 Deel van een korenhalm
15 Lidwoord
16 Dat wat overblijft
18 Lied
23 Vet, waarmee onder andere schoenen worden ingewreven
25 Hevig verdriet
26 Vijfde muzieknoot
27 Honderd vierkante meter
29 Grootmoeder
30 Zwemvogel uit de poolstreken
34 Twee stuks
35 Niettemin
36 Pronken
38 Uitroep
39 Hemellichaam
40 Dringend verzoek
41 Weefsel van een spin
42 Telwoord
44 Materiaal voor het witten van plafonds
46 Voorzetsel
48 Scherp gebruiksvoorwerp
50 Decigram (afkorting)

Spreekwoordpuzzel

Als je in deze figuur de gevraagde 15 woorden van boven naar beneden goed hebt ingevuld, vormen de letters in de cirkeltjes van links naar rechts gelezen een kort spreekwoord.

1 Vaartuig
2 Vloeibare massa, die een vulkaan uitwerpt
3 Heel warm
4 Tuingereedschap
5 De eerste mens
6 Vergaan schip
7 Ingewand
8 Schoonmaakmiddel, dat op zout lijkt
9 Koude zomerversnapering
10 Uiting van vrolijkheid
11 Fijngesneden sigarettentabak
12 Plant, die de grondstof voor linnen is
13 Jong rund
14 Toespraak
15 Uitgedorste korenhalm

Even aandacht voor onze zieken ...

Teus Versteeg, Gortstraat 99 in Veenendaal, is 7 jaar oud. Hij ligt al een vol jaar op bed. Teus is enthousiast verzamelaar van filmsterrenfoto's.

Thea Doodeman, 16 jaar, Wijzend B 203 c in Benningbroek (N.-H.) is ook al een hele poos ziek. Zij heeft dezelfde hobby als Teus en spaart daarnaast ook nog lucifersmerken.

Henk Postulart, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek, 14 jaar oud en al 7 maanden ziek, spaart ook al filmsterrenfoto's.

Wie wil deze zieken eens schrijven en wie heeft er iets over ter aanvulling van hun verzameling? Namens Teus, Thea en Henk hartelijk bedankt.

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.